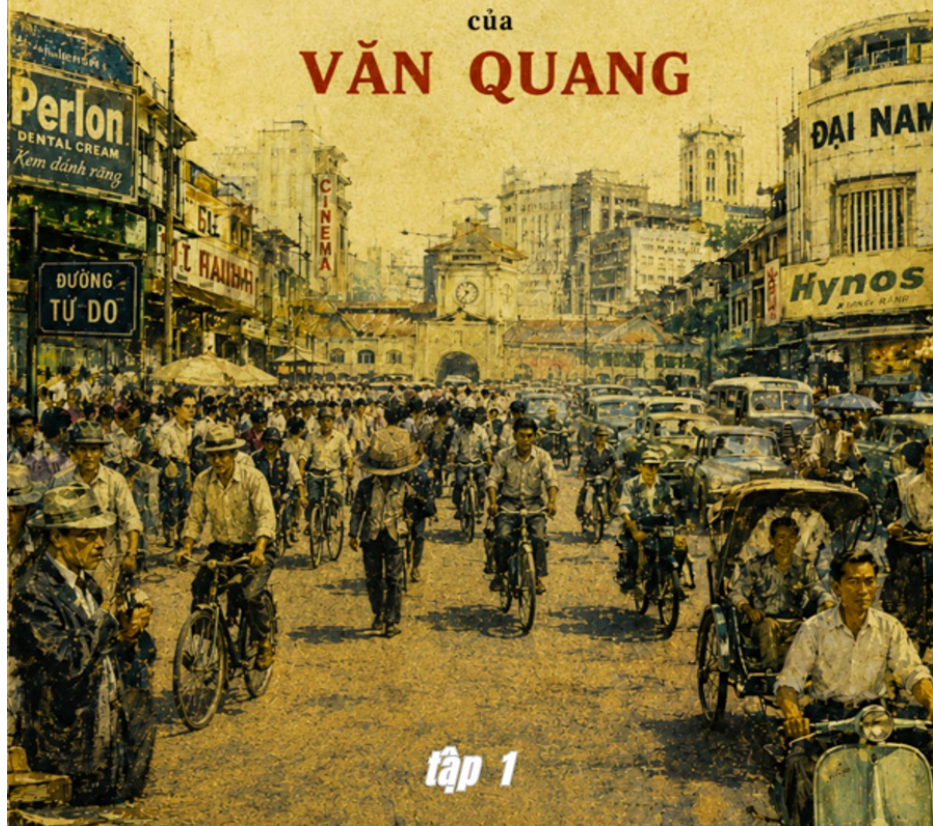

TIỂU THUYẾT PHONG SỰ

Saigon Tóc

của

VĂN QUANG

tập 1

Phác họa bức tranh toàn cảnh về đời sống xã hội Sài Gòn những năm 1960 – sôi động, nhộn nhịp nhưng cũng đầy rẫy những mặt trái, sự xô bồ và các biến động thời kỳ đó.

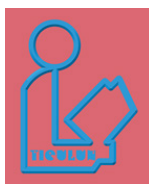
★
Ngòi bút sắc sảo, bén nhạy và phản ánh chân thực nhịp sống của đô thị miền Nam lúc bấy giờ.

NHẬT BÁO CHÍNH LUẬN – SÀI GÒN 1964

SAIGON TỐC

tập 1

Văn Quang

Paris * 18-07-2026

Nguồn : *Quán ven đường*
Ebook : *Thư viện Tiểu Lùn*

SAIGON TỐC

VĂN QUANG

Nhật báo CHÍNH LUẬN
Từ số 1 ngày 04-04-1964
đến số 52 ngày 03-06-1964

Saigon tốc (Saigon cuồng)

Tiểu Thuyết Phóng sự của

VĂN QUANG

Lời nói đầu

Trong số những tác phẩm của nhà văn Văn Quang xuất bản từ năm 1953 đến năm 2007, thì tiểu thuyết phóng sự “Sài

Gòn tốc” đăng trên nhật báo Chính Luận.

Tiểu thuyết phóng sự này khởi đăng từ Chính Luận số 1 ngày Chủ nhật 05.04.1964 và kết thúc trên Chính Luận số 52 ngày thứ tư 03.06.1964 (Tổng cộng 52 số).

Thật may mắn cho độc giả Việt Nam gần như toàn bộ các số của nhật báo Chính Luận có vi phim báo chí VNCH ngày xưa lưu trữ tại thư viện trường Đại Học Cornel.

Anh Võ Phi Hùng, cựu học sinh trường Petrus Ký, đã bỏ công ra mỗi ngày vào thư viện scan lại từ tờ báo, tốn nhiều năm trời.

Tất cả công trình của anh Võ Phi Hùng được đăng tải trên trang Quán ven đường – Kho sách xưa.

*

Thư Viện Tiểu Lùn chúng tôi cố gắng phục dựng lại tiểu thuyết phóng sự “Sài Gòn tốc” của nhà văn Văn Quang để làm phong phú thêm cho tủ sách chung.

Rất tiếc là có 12 số báo bị thiếu (từ số 6 thứ sáu 10.04.1964 đến số 17 thứ năm 23.04.1964).

Dù có thiếu sót như trên và bản scan mờ nhạt, chúng tôi cố gắng dựng thành ebook để cống hiến với độc giả tác phẩm hài hước đặc sắc của nhà văn Văn Quang với :

1. Bối cảnh và Nội dung Tác phẩm : phác họa bức tranh toàn cảnh về đời sống xã hội Sài Gòn sôi động, nhộn nhịp nhưng cũng đầy rẫy những mặt trái, sự xô bồ và các biến động thời kỳ đó.

2. Thể loại : Phóng sự tiểu thuyết (văn phong vừa mang tính chân thực, thời sự của báo chí, vừa có cốt truyện và nhân vật hư cấu của tiểu thuyết).

3. Ngôi bút của Văn Quang sắc sảo, bén nhạy và phản ánh chân thực nhịp sống của đô thị miền Nam lúc bấy giờ, đan xen giữa tình yêu, sự nghiệp và những cảm dỗ chôn phồn hoa.

4. Giá trị tư liệu : Qua thời gian, tác phẩm trở thành một

trong những tư liệu văn học quý giá khắc họa chân dung xã hội Sài Gòn những năm 1960.

5. Tất cả các ghi chú đều do Thư Viện Tiểu Lùn chú thêm.

Thân mời quý độc giả thưởng lãm tác phẩm “Saigon tốc” (hay Saigon cuồng ; Saigon loạn).

Thư Viện Tiểu Lùn

Theo một bản thống kê bán chính thức, Sài Gòn có tất cả 1.832 người con gái đẹp, giàu và mắc bệnh “tốc-kê¹ cô-lô-ni-an²”. Nhưng trong số 1.832 người con gái được đời mệnh danh là “tốc”

1 [Toqué trong tiếng Pháp là một tính từ thân mật mang nghĩa là gàn dở, dở hơi, hoặc hơi điên rồ, cuồng. Từ này dùng để chỉ một người có hành vi, suy nghĩ kỳ quặc, lập dị hoặc khác biệt so với số đông.

2 “Cô-lô-ni-an” (phiên âm từ từ Colonial trong tiếng Anh hoặc Colonial trong tiếng Pháp) là một tính từ hoặc danh từ mang ý nghĩa liên quan đến thuộc địa hoặc chế độ thực dân. Thuật ngữ này thường được dùng để chỉ thời kỳ một quốc gia kiểm soát và cai trị vùng đất khác.

đó chỉ có 612 em là “tốc” thực thụ, còn những em khác lâu lâu mới tốc một lần và theo đúng sách vở các em lâu lâu mới tốc 1 lần, các cụ kêu là “đồng bóng vật” chứ không được phép kêu là “tốc kê cô-lô-nhàn”, như nhiều vị thường nhầm.

Chọn lọc trong số các em “đồng bóng vật” — tiếng Phú lắng sa kêu là “tốc vật” — có một em đẹp nhất, giàu nhất — cái gì cũng lạ — đang phom phum đi bộ bì bạch trên con đường tranh tối tranh sáng mà tác giả xin long trọng diễn tả tắt bugi trong một đoạn dưới đây.

Em tên là Nga, có tí tiếng tưa ở đầu nên bắt buộc những người văn mình phải gọi là A-Nhét Nga. Nàng vốn dòng dõi trâm anh thế

phiệt, cháu ruột bà Phán Phom, có họ xa mí Bà Đốc Phơ, quen biết Trâu Điền, giao du thân mật mí bà Mít, nói tiếng tựa như anh Tây Xỉa Răng Cuộc. A-Nhét Nga sống trong một gia đình cùng lộn xộn không kém gì cuộc đời em. Ông Bô em làm nghề bán đồ phụ tùng xe hơi xe đạp, xe gắn máy, nhưng ông cụ này lắm cảm lại thích làm nghề buôn bán chính trị. Bà mẹ em cũng không phải là mẹ em mà là bà dì của em thì đúng hơn. Hồi em lên tám tuổi, mẹ em chết vì bệnh đau tim, ông bố em liền tòm tem bắt luôn cô em vợ mang về thay thế người vợ vừa chết. A-Nhét Nga còn có thằng em trai mười sáu tuổi hỗn như gấu. Hạt chị em nó thương nhau nhưng... chửi nhau suốt ngày.

Đại khái đời tư và sự nghiệp em A-Nhét Nga của chúng ta là như vậy.

Bi giờ chắc nhiều vị sốt ruột hỏi rằng em đi đâu giữa một buổi chiều có gió hiu hiu và đi giữa con đường tranh tối tranh sáng như thế này ?

Thật ra, chính A-Nhét Nga cũng không biết đi đâu thì bố ai trả lời được quý độc giả thân mến ! Em thấy buồn, em đi chơi “thôi ta buồn ta đi lang thang...” thế thôi. Đi cho đỡ buồn, nhưng không hiểu sao em vẫn cứ buồn. Đó là một thứ bệnh buồn mà hiện nay có bảy ngàn ba trăm sáu mươi chín vị bác sĩ đang “ê-tuýt” xem cái bệnh đó phát xuất ở chỗ nào ra. Các vị đó

đang cãi nhau loạn lên, vị thì cho rằng bệnh buồn ở tim mà ra, vị cho là ở bụng, vị cho là ở n..., vị cho là ở thận, vị cho là ở phèo phổi, lá lách. Có mỗi vị ngang nhất cho là ở rốn, nếu không ở rốn cũng ở quanh quần đùi đó thôi. Vị này chứng minh loạn xà bì, nhưng xét ra cho cùng vị này cũng chưa có gì bảo đảm cho lập luận của mình cả. Cho nên, chúng ta cũng chưa có kết luận nào về cái buồn của A-Nhét Nga từ đâu mà ra.

A-Nhét Nga buồn vì... buồn. “Tôi buồn, cóc hiểu vì sao tôi buồn”. Đó là thơ của một nhà thơ cũng mắc cái tật buồn vớ vẩn của hầu hết những vị làm thơ buồn trên trái đất này.

A-Nhét Nga đang đi toong toong như thế, em mí bồng nghĩ rằng em đói. Diễn tả đến hai chữ “em đói”, hầu hết quý vị độc giả thông minh của bốn báo đều giật bản người lên và chửi thề :

– Em đói là vỡ mặt rồi. Chém chết cũng có một thằng con trai trên cõi đời này mất một khoản tiền cơm chừng vài ba bích.

Nhưng không, quý vị không nên nhầm lẫn như vậy. A-Nhét Nga của chúng ta không đói theo cái nghĩa thông thường đó đâu. Em đói, muốn đi đớp cái gì, song không cần phải đi «bắt địa» một gã trai hào hoa si tình nào đưa đi ăn cho nó trả tiền. Em chỉ cần một đĩa dẫn đi ăn, em sẵn sàng trả tiền. Em vừa

bán mười tám cái bu loong xe hơi, bốn cái khung xe đạp, một cái bu-di xe gắn máy. Lẽ dĩ nhiên em đút luôn vào ngực áo, tổng cộng chỉ cần đứng ở quầy hàng mười phút, em có trên bốn ngàn đồng. Em có quyền và có cái thích chơi ngược là trả tiền đóp hít du hí cho đưa con trai nào đi mí mình.

Em lại chợt nhớ đến thằng Pôn Húc. Thằng này có vẻ được. Tuy em mới quen Pôn Húc, nhưng em thấy nó có vẻ hay hay. Em mở ví tay kiểm số điện thoại của Pôn Húc mà hôm nọ nó cứ nhất định dí vào tay em, em cố đẩy ra nó lại ấn vào. Em ghé vào một quán cơm tây có tô-lô-phôn.

– A lô ! Pôn hả ?

– Không ! Tôi là bố thằng Pôn đây.

– Cụ cho tôi nói với Pôn.

– Đợi chút nghe, nó ăn cơm, tôi bảo nó ra liền.

– Cảm ơn cụ

– Đừng gọi là cụ.

Nga cười hình hích.

– Gọi là gì bi giờ.

– Nếu muốn thân mật mí thằng Pôn thì kêu là Papa.

– Xà và, papa thằng Pôn. Ô kê ?

– Ô kê.

Bên kia, tiếng giầy nói đặt xuống bàn. Nga cũng gõ nhè nhẹ

nắm đầu ngón tay lên mặt bàn chờ đợi. Nàng nghĩ đến ông bố thẳng Pôn. Chắc ông này trẻ, vui tính còn duyên dáng và sống theo lối làng Tây cũng như gia đình nàng.

– A lô ! Pôn đây !

– Pôn Húc phải không ?

– Pôn là Pôn ! Húc cái khỉ khô gì ! Ai ở đầu giây đó ?

– Làm gì mà quạu ghê thế, cưng. Nghe thiên hạ kêu anh là Pôn Húc thì gọi là Pôn Húc. Hách thế ! Nga đây, có muốn nói chuyện nữa không ?

– Nga ! Hì hì... Nga nào nhỉ ?

– A-Nhét Nga. Hôm nọ ở «Ma Linh»... Rõ chưa ?

Im lặng đúng ba cái tích tắc rồi đầu giây bên kia có tiếng reo như điện :

– Ồi Trời ! Cha mẹ ời ! A-Nhét Nga thiệt sao.

Nga cười hình hích.

– Thiệt chứ giả sao được ! Giả thì cho phép trả về.

Có tiếng Pôn cười nịnh

– Cảm động quá ! Người đẹp cần sai bảo gì không?

Người đẹp có cần kêu tôi chết tôi xin chết liền bi giờ.

– Thôi đừng nịnh mất công. Tôi chỉ cần một thằng biết đi ăn mí tôi ngay bi giờ, sau năm phút.

– Xong rồi đi ăn, đi chơi thì lẽ lắm.

– Đi ăn thôi, còn đi chơi hạ hồi phân giải.

– Cũng được.

– Tới đây, lẽ lên !

Nói rồi A-Nhét Nga buông giày nói cái cạch. Nàng khoái chí tùm tùm cười. Mất năm phút, bảy giây sau A-Nhét Nga mới nhớ ra rằng mình quên không hẹn cho địa chỉ cho Pôn Húc tới. Nàng lại lật đật đứng vội dậy kêu lại số của Pôn Húc.

– A lô !

– A lô ! Pôn Húc ?

– Nông ! Papa Pôn Húc.

– Papa ! Kêu hộ Pôn Húc.

– Nó đi rồi.

– Thôi, thế thì bỏ bố nó. Nó đi đâu ?

Đầu giây nói bên kia cụ via của Pôn Húc đứng đực mặt ra. Con nhỏ nào mà xấc quá vậy ? Dám nói là Pôn Húc bỏ bố trước mặt bố Pôn Húc. Đầu giây bên này A-nhét Nga cũng biết mình lỡ lời nên đứng cười hình hích.

– Ai ở đầu giây vậy ạ.

Tiếng papu Pôn Húc hỏi. Nga dịu dàng trả lời :

– Thừa... cháu.

– Cháu là đứa nào ?

– Là... Nga.

– Nga nào ? Tự Do, Mỹ Phụng, Ô Linh Pha..?

– Không ! Cháu là A-nhét Nga. Người đàn ông hoàng mà, con nhà có giáo dục từ thuở nhỏ.

– Nghe được đấy chứ hả. Cháu cần gì ?

– Cần một người dẫn đi ăn. Cháu đang đói. Cháu kêu Pôn Húc lại quên dặn địa chỉ. Chả hiểu nó đi đâu.

– Ờ ! Thế thì bỏ bố nó thật. Bố thẳng ngu.

– Không phải nó ngu đâu bác. Nó cuống, nó mừng quá đấy thôi !

Tiếng cụ via bên kia lại cười hề hề.

– Nó quen cháu lâu chưa ?

– Dạ, mới. Cháu gặp nó có mỗi một lần.

– Nghĩa là chưa... thề hẹn gì ?

– Dạ. Thề hẹn mất công quá bác !

– Hì hì...

Nga cũng cười. Một tí, Nga lên tiếng :

– Thôi, cảm ơn bác.

– Ơ này. Thế cháu đi ăn mí ai ?

– Chưa biết.

– Nếu vậy để bác tới đưa cháu đi ăn vậy.

Nga khựng người trước cái đề nghị sốt dẻo của bố anh Pôn Húc. Nàng im lặng, năm đầu ngón tay đánh đờn trên mặt bàn đồng cọc. Tiếng cụ via Pôn Húc lại vang lên :

– Rõ khổ ! Cháu thấy không, để ra thằng con ngu cũng khổ. Bác đành phải đi thay nó vậy. Con đại cái mang là như vậy đó.

Nga cười. “Thằng cha có vẻ hay hay”. Nghĩ vậy. Nga nhận lời một cách rất khéo léo :

– Nếu bác thấy thích thì hãy tới đón cháu, nếu bác “đành phải đi” thì... Nga không dám phiền bác, Nga đi một mình cũng được.

Tiếng cụ via rúu lại:

– Thích chứ lý. Thích quá ấy chứ lý. Hì hì... cháu ở đâu bi giờ bác ra liền, cho bác địa chỉ đi.

– Bác khôn hơn thằng Pôn.

– Bác là bố thằng Pôn mà !

– Cháu ở Thanh Thế.

– Cháu... thế nào nhỉ ?

Nga đứng ngẩn ra một lát rồi mới hiểu Pôn Bố có ý muốn biết là làm thế nào để nhận ra mình. Nga bèn diễn tả về mình một cách hùng hồn như sau :

– Cháu hả ? Cháu... đẹp, đẹp vừa vừa thôi, tóc dài, mắt lớn, tròn. Người không mập, không gầy, hơi cao nhưng không cao quá đâu. Mặc

“puy-lo-vơ”³ màu đỏ. Duýp se-rê xám, tay cầm ví lớn.

– Ví lớn hả, tốt lắm. Bằng nào ?

– Bằng... bằng hai nắm tay.

– Ổ là là. Ví bằng hai nắm tay. Tốt, tốt lắm. Còn cái gì đặc biệt nữa không ?

– Còn ! Chân đi giày trắng

– Được rồi, đủ rồi. Cháu đứng chờ bác ở ngã tư đi, bác đi “cát xăng cát”⁴ màu cà phê sữa. NBR.. Năm phút nữa bác tới nơi.

– Ô kê ! Cháu đợi.

3 “puy lo vơ” là phiên âm tiếng Việt của từ tiếng Anh pullover. Đây là kiểu áo chui đầu liền mạch, không có khóa kéo hay cúc cài phía trước, được mặc bằng cách luồn đầu qua cổ áo.

4 cát xăng cát : xe hơi hiệu Peugeot 404.

Nga buông máy và tưởng tượng và ở đầu giây nói bên kia. Pôn Húc Bố đang lú lú sửa soạn ra xe. Chắc là Pôn Húc Bố cũng hao hao giống Pôn Húc Con. Kể ra như vậy cũng bảnh lắm. Nga đặt tờ giấy mười đồng xuống dưới tô-lô-phôn rồi lững thững ra ngã tư đứng đợi. Nàng quanh quẩn nhìn vô mấy hiệu “nu-vô-tê”⁵, hàng giả độ này khá nhiều. Ngực giả. mông giả, lông mi giả. tóc giả... cái gì cũng có thể làm giả được hết. Chỉ đau cho mấy em dùng đồ thật, nhưng con số đó Sài Gòn không có mấy. Nếu có, phải là những em đô như ma-rô-lin. Còn đại loại những em như

⁵ Từ «nu-vô-tê» là phiên âm tiếng Việt của cụm từ nouveauté trong tiếng Pháp, có nghĩa là sự mới lạ, món đồ mới hoặc tính chất mới mẻ. Ở đây chỉ cửa hiệu kinh doanh thời trang mới lạ.

Nga, vườn phải dùng đồ giả như thường. Đồ giả bi giờ, của thời đại chúng ta hôm nay, không khác gì đồ thật. Cũng mềm, cũng ẩm, cũng cho người ta những cái cảm giác rất “thật”.

Nghĩ ngợi lắm cảm như thế. Nga đã định chọn mua một cái “sú chiêng bờ lơ”⁶. nhưng Nga lại sợ Pôn Húc BỐ đến bất ngờ nên Nga lại thôi. Nga đi ngược trở lại hành lang tạp hóa, mấy anh Chà Và lú lú mời chào và những cặp mắt trắng dã của các chú cũng biết sáng lên, trông đa tình ra rì. Nga vừa đi vừa quay lại mỉm cười nghịch ngợm :

⁶ Xú chiên (thường được viết đúng là «xu chiêng») là từ phiên âm từ soutien-gorge trong tiếng Pháp. Bờ lơ phiên âm từ Bleu : màu xanh.

– Oàn trơ ra ba⁷. Sư bà, sư bố các bồ.

Mấy anh tây đen nhìn nhau nhe những bộ răng trắng ớn không hiểu nữ quý khách muốn gì, Nga khoái chí cười khanh khách.

Nàng vừa ra tới đầu đường thì gặp ngay Hùng Sùi từ trên “xe nhíp” bước xuống trong bộ đồ “rầy rà” rất hách. Hùng Sùi cười tóe lên :

– Đi đâu thế này ? Lâu lắm mí ly gặp em.

⁷ «Oàn trơ ra ba» (thường được đọc chuẩn là «Oản tù tì ra cái gì, ra cái này») là câu nói quen thuộc trong trò chơi dân gian dùng để phân định thắng thua một cách công bằng. Trò chơi này có tên gốc là kéo-búa-bao (tiếng Anh: Rock-Paper-Scissors)

Nga dừng lại, bộ mặt lạnh như một cái phi-di-đe. Nàng quan sát Hùng Sùi từ đầu đến chân rồi gật gù :

– Anh vườn còn sống cơ à ?

Bộ mặt sần sùi của Hùng Sùi ngấn ra, nó cũng nhìn Nga, nhưng nhìn từ chân đến cổ :

– Em vườn đẹp và vườn tốc như hồi nào. Hì hì... Tuy nhiên, tốc thì tốc anh cũng có thể mời đi chơi tối nay. Anh vừa lãnh ba tháng lương.

Nga cười, nó biết tính Hùng Sùi bộp chộp, nhưng tốt, chịu khó trồng cây ớt, hào hoa mí đàn bà con gái, cho nên Nga nói ngay :

– Hôm nay thì không được. Em phải đi mí ông bô.

– Đi đâu ? Vào nhà hộ sanh à ?

– Anh đều.

– Đều đểch gì. Sao có thẳng nói là ông bỏ em ngỏm từ đời tam quốc nào rồi چرا mà !

– Láo ! Ông bỏ em còn sống nhần. Ông ý ở dưới lục tỉnh mới lên hồi hôm.

Hùng Sùi rút một điều xì gà gộc ở một túi áo trên cánh tay trái, nó quẹt que diêm Mỹ xuống đường rồi mút chùn chụt vào đuôi điều thuộc lá như một nghệ sỹ yêu nghề thổi sặc-xô. Nga lơ đãng nhìn ra ngoài đường phố. Chưa thấy chiếc “cát xăng cát” của Pôn Húc Bó đâu. Nga định bụng : “Cho bố năm phút nữa,

bố không tới, tôi xin phép bố tôi đi
mí anh Hùng Sùi này vậy”.

Nhưng ngay khi ý nghĩ vừa dứt,
Nga đã thấy chiếc Cát Xăng Cát
màu cà phê sữa mang số NBR ... tà
tà đậu lại bên đường. Nga “ô rơ-
voa”⁸ Hùng Sùi bằng cách vỗ vai
Hùng và thân mật dỗ dành :

– Thôi đi nhé. Mai anh đến Nga
đi.

Hùng Sùi có vẻ tiếc, nó lăm
bắm :

– Đau nhĩ, gặp em mà lại được
chứng kiến em đi mí người khác,
có vỡ mặt không.

— Suyt ! Ông bỏ người ta mà ly.
⁸ «Ô-rơ-voa» là phiên âm tiếng Việt của từ
au revoir trong tiếng Pháp, mang ý nghĩa là
«tạm biệt».

– Thôi đi đi cho khuất mắt.

Không cần đợi Hùng Sùi xổ ra một câu đầy uất hận như vậy, Nga cũng xoay người đi nhanh về phía chiếc «cách xàng cách».

Lại nói về Pôn Húc Bố vừa tà tà đậu xe lại đã nhận ra ngay cô bé có cái ví to bằng hai bàn tay, có mái tóc khá dài, có chiếc «puy la vợ» đỏ chót. Pôn Húc Bố biết ngay là Nga, nhưng Nga lại đứng mí một dững sĩ coi bộ hiên ngang dững cảm quá nên Pôn Húc Bố hơi cáy. Ông ta đóng kỹ cửa xe ngồi đợi với cái ý định cao đẹp là nếu thẳng kia lừng lững tiến tới thì ông ta vọt thật lẹ có gọi mấy cũng không thềm giao thiệp.

Nhưng... như quý vị độc giả thân mến đã rõ, Nga cho Hùng Sùi đứng làm Từ Hải bên đường Bô-Na rồi phom phom tiến tới với Pôn Húc Bố. Đó là một cử chỉ rất đẹp, rất “xích”, rất hợp thời trang của một người con gái văn minh. Cử chỉ này cũng đẹp và đáng tiền như cử chỉ của một em ca-ve đi mí một kếp thuê đêm, nhìn thấy khứa quen kếp cũ cứ tỉnh bơ coi như người ngoại quốc, coi còn rẻ hơn người bằng cao su, đen hơn tây đen.

(CÒN TIẾP)

Số 3 không có

Anh bồi bàn đứng cạnh đó vội
cải chính um sùm :

– Dạ, bầm làm gì có muối.

Pôn Hác Bố cay quá, mặt đỏ lên,
ông ta bèn vỗ vào cổ chân đánh đét
một cái nhỡ một sợi lông và về lại

rồi dí vào mũi anh tàu hầu bàn lớn tiếng át giọng.

- Không, muối là ông có Mao nhà anh đây à ?

Mặt anh Tàu dài ngoằng ra đến rốn, anh ta trợn tròn mắt lên quan sát thật kỹ cái chất đen đen trên ngón tay mà ông khách kêu là con muối đó.

Pôn Húc BỐ liền búng vèo cái chất đen đen qua tai anh Tàu rồi lại làu nhàu chửi ngậu lên :

- Sư cái giống muối ở đây già quá các cụ à. Muối có đến ba bốn sợi râu đen ngòm.

Mấy vị quý khách ngồi quanh đó cũng xua chân xua tay loạn lên

– Ủ, nhiều muỗi thật cưa.

Nga khoái chí cười ằng ặc.

*

Mới tám giờ sáng, Pôn Húc Con đi hùng hục xách xe chạy đèn gõ cửa nhà Nga. Lúc đó Nga cũng vừa mới ngủ dậy. Một thằng lỏi chừng mười hai mươi ba tuổi, ăn bận bánh bao, mang đúng mác thằng nhỏ nhà giàu, đại diện “thân chủ” ra tiếp Pôn Húc :

– Thừa cậu, đợi cô con một chút.

– Cô dậy chưa ?

– Dạ vừa dậy.

Pôn Húc Con hôm nay có vẻ mang đầy một kí-lô hận trên mặt, nó hằm hằm ngồi xuống ghế chứ không tươi tỉnh và phát tiền cho thẳng lỏi như mọi ngày. Thằng lỏi ôn con này ranh như ma, nó hiểu ngay là cậu cả con ông cụ này mới bị «thân chủ» nó cho quả đào – hay cho tuột dốc – nên thằng lỏi phú lĩnh⁹ ngay.

9 «phú lĩnh» (đôi khi viết chệch là «phủ lĩnh») thực sự là một từ lóng có nghĩa gốc là bỏ chạy, chuồn mất, hoặc lạng lẽ rút lui. Nguồn gốc : Đây là cách nói phiên âm và Việt hóa từ câu tiếng Anh «to take French leave» (rời đi không xin phép) rất phổ biến trong văn hóa.

Cách dùng xưa : Từ này thường được dùng nhiều trong ngôn ngữ văn học, hồi ký (như các tác phẩm của Văn Quang, Hoàng Hải Thủy, Duyên Anh) hoặc khẩu ngữ của người miền Nam trước đây. Nó mang sắc thái hài hước, mỉa mai hoặc chỉ sự lảng tránh khéo léo.

Còn lại một mình Pôn Húc Con trong căn phòng khách rộng. Nó lăm lăm xem hết tờ báo này đến tờ báo khác rồi nó lại lăm lăm lục lọi luôn tủ sách của Nga mà trong đó nó thấy có bốn năm cuốn tiểu thuyết của những nhà văn bi giờ có chữ ký đề tặng đình huỳnh. Trước hết cuốn “Gái nhảy Sài Gòn” có mấy chữ đề tặng như sau : “Cho em, người đẹp và thơm tôi đã gặp một lần ở tiệm phở gà của cô Tũn.” Cuốn “Buôn Gà Con” thì tác giả đề tặng “văn nghệ” hơn : “Gửi đây chút kỷ niệm của một buổi chiều vàng Building.” Một cuốn sách khác mang nét chữ già dặn của một nhà văn tên tuổi có hàng chữ nghịch ngoạc ra điều cái điều chán đời như sau : “Tặng người đẹp trên ngọn đỉnh trời cao ngất.” Sau cùng

là cuốn “Thư Màu Xanh” chỉ vồn vẹn đề có vài chữ : “Có đi có lại.”

Pôn Húc Con quẳng ráo cả mấy cuốn sách lên mặt bàn, nó chun mũi cười, chửi thề :

– Mẹ các anh này hỗn như gấu, tưởng ai cũng mê văn các anh ấy chắc.

Rồi Pôn Húc Con không biết làm gì trong khi chờ đợi, nó lại giở một cuốn tiểu thuyết ra đọc chơi. Văn chương chán như cơm nếp nát, Pôn Húc lại vớt xuống mặt bàn, rồi lại đứng lên vơ vẩn ngắm những con vật thủy tinh nhỏ xíu bày trong tủ kính.

Những thì giờ chờ đợi như thê này nhạt và “oi” không thể chịu

được. Trong khi mình vợ vẫn như thế thì em cứ ung dung, lững thững rửa mặt, ngoáy mũi, ngoáy tai, vào toilette ra toilette, thay quần, thay áo, chải tóc, đánh phấn, soi gương, xức dầu thơm, đánh móng tay. Ấy là không kể đội khi các em mắc nhiều chứng bệnh mắt thì giờ như tháo răng giả ra chải đi chải lại rồi lại lắp ra lắp vô. Thế mà có một đêm nào đó em tháo răng ra để đầu giường bị chuột tha đi mất lại phải đi kiếm hết gầm giường, góc tủ mới thấy bộ răng thì đúng là số vỡ nợ.

Đã hết đầu, nhưng em xài răng giả lại thường hay mắc bệnh táo bón nữa mới mất công chứ lý. Bởi các em cứ cậy có răng cứng, răng bằng xương trâu, các em đóp

văng mạng nên táo bón là chuyện thường. Các công tử tới chơi cứ là chờ dài ngoằng cả người ra, chờ đến đói méo cả mặt, toát cả bốn năm lít mồ hôi.

Tổng cộng thì giờ chờ đợi một người đẹp vào một buổi sáng đẹp trời có thể lên tới một trăm hai mươi bảy phút, tức là hai giờ lẻ bảy phút. — Tại sao lại có cái sự lẻ bảy phút như vậy ?

Thưa với quý vị rằng bảy phút đó là thời giờ các em làm điệu. Sửa soạn xong rồi, lấp rắng xong rồi, các em còn ngồi quạt phành phạch cho mát, ngồi nghĩ một câu xã giao cho công tử si tình ẻo lả khỏi giận, khỏi mang cái bản mặt đeo đá mí mình.

Lại nói về ông Pôn Húc Con, hùng hục như một người hùng của thời trung cổ đến nhà em từ tám giờ mà hơn chín giờ mới được em ra tiếp. Như vậy thì trong khoảng thời gian chờ đợi đó văn chương nào chẳng chán như cơm nếp nát, đến tim gan phèo phổi còn muốn nát như tương tàu nữa là văn chương. Pôn Húc Con liền biểu diễn một bộ mặt nặng như chì, đầy những hướng đi xuống cong vòng như cái cần câu cá con.

Trái lại Nga thì vườn tươi cười :

– Xin lỗi, moa mới ngủ dậy.

Pan Hic Con gây sự ngay :

– Tại đêm hôm qua đi chơi kỳ quá mà.

Bỗng dưng Nga bật lên cười khanh khách, cười như điên, cười đến nỗi chú Pôn Húc Con cứ ngây tan tan ra, không hiểu đầu đuôi lý sự mẹ gì cả.

– Cười kỳ gì ?

– Cười anh và cười... hi hi... một anh già lắm lắm. Anh già lắm lắm không chịu được.

Pôn Húc Con như bị thụi vào tim.

– Anh già nào ?

– Một anh già... đều lắm. Bình tĩnh đi để Nga diễn tả cho nghe. Anh già này kỳ lắm. Còn bảnh

traí, còn duyên dáng, cũng có vẻ “ba gốt” như anh vậy.

Nói đến đây Nga ngừng lại một chút để nhìn Pôn Húc Con so sánh mí Pôn Húc Bố. Hai bố con anh này giống nhau thật. Cũng có cái quai hàm bạnh ra một chút, mũi lõ như mũi tây, tóc xoăn xoăn, khuôn mặt trái soan bầu bầu, mẽ người khỏe mạnh trông đúng là dân thành phố. Nhất là cặp mắt bố con Pôn Húc giống nhau như đồ khuôn, hơi nhỏ, nhìn người nào như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. A-nhét Nga lại mỉm cười rồi nói tiếp :

– Me sừ già này giống anh, nhưng... bảnh hơn anh. Sừ lủy bận sơ-mi màu, vét-tông xám, cờ-la-hoách nhạt gần như trắng. Ngó bộ

“thơm” lắm. Xế lủi cũng “luých” hơn cái xế bốn bánh của anh.

Pôn Húc Con bị A-Nhét Nga chọc giận đến đây thì hết chịu nổi, nó giận thật. Đến cóc nhái còn phải giận nữa là nó. Mẹ cóc ! Sáng sớm ngày ta đã ngồi chờ em tóe đom đóm mất cả mấy giờ đồng hồ tai hại cả triệu bạc sì cầu – tiếng Tàu kêu mờ hôi là sì cầu – rồi đến khi em ra, em lại “ca” thẳng khác “bô” hơn mình, “pho” hơn mình, cái đếch gì nó cũng hơn mình thì sống thế nào nổi.

Vào trường hợp một trong những quý vị nam độc giả nào đọc thiên tiểu thuyết này đến đây, gặp một em như thế, chắc quý vị cũng khóc thét lên, chửi bới vung vít chứ

nhìn sao nổi. Đến ngay tác giả viết đến đoạn này còn phải ngừng bút để ba phút mặc niệm cho tâm hồn thơ đại của chú Pôn Húc Con hôm nay ra ngõ gặp ngay xe đổ rác, nữa là người trong cảnh — Ấy thế mà, nói nhỏ với quý vị trên cái cõi đời này, giữa cái đô thành này, ngay trong lúc quý vị đọc những giòng chữ hấp dẫn này, cùng đang diễn ra cả trăm cánh co tương tự như vậy.

*

Lại nói về Pôn Húc Con, sau khi đã bị A-Nhét Nga chọc giận và giận thật tình, nó liên khụng khiêng đứng dậy.

– Biết rồi, cái gì nó cũng hơn tôi, bô hơn tôi, pho hơn tôi, khỏi phải ca cái cách nhiều. Có phải thế mà cô cho tôi bơ vơ không ? Tôi tới đây tìm cô ngay năm phút sau khi tô-lô-phôn. Thằng lỏi nói cô mới đi đã nửa giờ. Tôi kiếm cô khắp cả cái thành phố Sề Goòng, không thấy cô đâu cả. Thằng già đó nó mang giấu cô đi đâu mà kỹ thế !

Nga lại cười hộc lên, cười ằng ặc, cười đến rung rinh cả tấm thân thơm mát vừa được lau chùi sạch sẽ. Tiếng Nga dịu xuống chứ không có vẻ “xác” như lúc nãy.

– Đừng nóng !

Pôn Húc con chun mặt lại.

– Nóng là nóng biết một đoạn chuyện hấp dẫn, anh già đưa cô đi vào những tổ quý, động tiên nâu và làm những trò gì ?

– Nhiều trò kỳ khôi lắm. Anh già ấy đưa Nga đi ăn. Nga “quật” cho hạt cái sâm banh. Anh ta gỡ gạc ghế quá. Thú thật, Nga chỉ được cái nói lang bang chứ khi “vào việc” thì Nga run, Nga bắn lên... Các anh nhà giàu tưởng ai cũng như ai, tưởng ai cũng gỡ được. Bị Nga “xua muối” một hồi anh ta có vẻ hơi nản. Tuy nhiên sau cùng anh ta lại mới Nga “đi giầy”. Bọn này vào Baccara. Ông anh ôm kỹ quá.

Mặt Pôn-Húc-Con cứ ngổng ra nửa hận, nửa tiếc cái tấm thân tròn trịa, cái dáng người thanh lịch

kia lại nằm gọn trong tay một anh già. Tại sao lại không phải là nó ? Tại sao nó lại ngu đến nỗi hẹn mí người đẹp mà không hẹn địa chỉ ? Như vậy có khác gì đồ xăng vào xe hơi rồi mới nhớ rằng tay lái chưa lắp “ba ðĩa-réc-sông”. [“ba ðĩa-réc-sông” phiên âm tiếng Pháp từ cụm từ “bar direction” : thanh dẫn hướng.] Như vậy có khác gì đi hỏi vợ rồi đến khi sắp cưới bỗng nhiên lặn cổ ra bị bệnh bất lực vĩnh viễn ! Khốn nạn thế chứ lý. Pôn-Húc nuốt hận ừng ực.

Trong khi đó A Nhét Nga vườn phây phây kể thêm một giai thoại thật hấp dẫn như sau :

– Bắc-Ca-Ra lạnh quá hả anh. Hôm qua Nga lại bận áo mỏng, không “phọc mê» [“phọc mê” phiên âm

từ động từ fermer : đóng.] kỹ càng nên ngời cứ run lên. Nga bèn thủ thủ rót vào tai anh già mấy lời đường mật : «Anh ơi, lạnh quá, anh ôm em một tí cho đỡ lạnh.” Dĩ nhiên anh già ôm ấp. Nhưng... mục đích cao đẹp của Nga là ôm cho đỡ lạnh anh già vớ vẩn lại có những hành động đẩy hướng đi xuống thẳng băng khác. Đều không ! Nga bèn rủ anh già ra đi mấy bản “bộp”. [“Điệu bộp” thực chất là cách gọi bình dân của điệu nhảy Bebop (hay “bi-bốp”) trong khiêu vũ giao tiếp. Đây là một vũ điệu đôi rất phổ biến tại Việt Nam, bắt nguồn từ nhạc Jazz thập niên 40 nhưng được phát triển thành các bước nhảy vô cùng sôi động và vui tươi.] Tưởng là anh già chịu thua. Ai ngờ, anh ấy “bộp” ghê quá. Phải công nhận là thằng cha nhảy hay thật. Tăng-gô, Si- lô, Cha cha, bộp, hu li, nhảy

như máy. Nga chưa thấy ai nhảy mí Nga hay hơn cha đó.

Pôn Húc con muốn lên ruột, nghệ thuật nhót từ xưa tới nay nó vẫn tự phụ là chưa ai qua nổi nó, nhất là “bộp”. Ít nhất trong người nó cũng có ba mươi mấy phi-guya, hôm nhảy mí Nga ở Moulin, nó đã biểu diễn tốt cả, ấy thế mà bi giờ có một anh lại nhót hay hơn nó, anh đó lại là một anh già thì đau ời là đau. Pôn Húc con cười méo xệch cả miệng :

– Cha đó là cha nào vậy ?

Nga cười châm chọc :

– Một cha rất bự.

– Bự nghĩa là thế nào ?

– Bự về mọi phương diện. Nhưng anh hỏi làm gì mà hỏi kỹ thế.

Pôn Húc con khuynh tay ra :

– Hội để ăn thịt nó. Báo tên nghe coi.

Nga vườn cười hì hì

– Thôi nói làm gì. Thằng này ghê lắm, nói ra anh giết mình, anh ngã lăn đùng ra đây thì sao.

– Thằng khốn nạn nào mà gớm vậy ?

– Nó khốn nạn thật cơ anh ạ.

Pôn Húc con nổi giận :

– Nói tên nghe coi, liệu anh có biết không ?

Nga hóm hỉnh gắt như gà mỗ :

– Biết chứ sao không biết. Anh không biết nó thì còn ông nội nào biết nó vào đây.

Đôi mắt Pôn Húc tròn lên, vùng trán nó cau lại. Nó nghĩ đến tất cả những thằng bạn quen nó. Nhưng nghĩ mãi không ra, nó lắc đầu quày quật.

– Sao moa lại quen một anh già như vậy nhỉ ? Vô lý, vô lý, thằng khốn nạn nào nhỉ ? Thân mí moa à ?

– Thân. Thân quả ấy chứ ly.

Bộ mặt Pôn Húc con lại ngay đơ cán cuốc ra. Nó văng tục :

– Moa đếch thấy một thằng chó nào lắm cầm, lưu manh như vậy cả ? Toa nói moa nghe coi.

– Pôn Húc.

– Ký gì ?

– Tên nó cũng là Pôn Húc !

Pôn Húc bật dài người ra ghế :

– Toa nói nghe «lọ» bỏ mẹ.

A-Nhét Nga tỉnh bơ :

– Lọ đếch gì. Moa gọi nó là Pôn Húc Bố.

Đến cái phút này đây mà mặt ông Pôn Húc Con vẫn cứ ngẩn tò te ra không hiểu một ly ông cụ nào hết. Nó lại tưởng có thằng cha già nào giống nó, đẹp trai như nó, «bô

gột» như nó và lại có máu «hút» như nó nên A Nhét Nga xỏ lá, nàng kêu anh đó là Pôn Húc Bố, cũng như người ta thường phân biệt Lan Con, Lan Cả. Bích già, Bích ốm. Vì vậy, Pôn Húc lắm bầm :

– Toa đều. Moa không thích ai giống moa cả. Ông bà nhà moa đặt tên cho moa là Pôn, sau này lớn lên moa uỳnh phé, moa «húc» ghê lắm, moa đi nhót gặp em nào moa cũng «húc» nên bạn bè moa và xã hội mí kêu moa là Pôn Húc. Moa không thích thằng nào giống moa hết. Dù thằng đó có là «tông tông» hay bất cứ là cái thá gì trên cái cõi đời này.

A Nhét Nga suồng quá, nàng bật ra ghế mà cười. Khuy áo nút

bấm bật ra pung pung. Một mảng thịt trắng nhẽ nhại phơi ra dưới ánh sáng ban ngày, biểu diễn một đường cong sườn đồi Đà Lạt bên làn vải hoa mỏng, trơn nhẵn, đánh thức cái lòng tham chó sói của con người nổi dậy, nói nôm na mách qué ra là muốn cắn ! Nhưng ý nghĩ đó chỉ đến với Pôn Húc một thoáng rất nhanh, bởi lúc đó Pôn Húc còn cay cú, còn đang bị người đẹp đồ hạt tiêu vào mũi.

Cuộc đồ hạt tiêu vào mũi kép vườn còn đang tiếp tục. A Nhét Nga sau khi đã vô tình để tuột mấy cái khuy bấm – liền hỏi Pôn :

– Anh nói không ai giống anh, vậy chứ... bố anh có giống anh không ?

Pôn Húc cười nhả nhó, nó bắt đầu nhận thấy con bé này hơi có vẻ tốc một chút. Nó gật đầu :

– Bố con anh giống nhau như hệt cả từ người lẫn tính nết. Ông cũng «húc» khỏe lắm đấy. Nhất là từ ngày bà cô anh chết đi, ông ấy «húc» trứ danh.

(CÒN TIẾP)

Thiếu báo số 6 thứ sáu
10.04.1964
đến số 17 thứ năm 23.04.1964

Số 18 thứ sáu 24.04.1964

Pôn Húc Bố cụt hứng đỏ mặt. Mặt ông ta xịu xuống như một cái lốp xe vận tải bị bể. Ông ta biết thằng Pôn Húc Con đang ngồi đó và đang táy máy nghịch ngâm, nhưng có điều ông không hiểu thằng ôn vật ấy nghịch cái gì đến nỗi A Nhét Mẹ phải kêu um sùm như vậy. Pôn Húc Bố liền thở dài ra cái điều phần nộ và ra cái điều lên mặt là một ông bố gương mẫu, ông ta cất tiếng đồng dục :

– Thằng Pôn nó làm cái gì vậy thừa bà ?

A nhét Mẹ vừa cười hí hí vừa nhìn Pôn Húc Con :

– Nó... nghịch quá xá, nghịch... hết chịu nổi. Ừ, ừ... nó vườn nghịch đây nè.

– Bà cho tôi nói chuyện mí nó. Bố con nhà hư !

A nhét Mẹ trao ống nói cho Pôn Húc Con :

– Bố cậu có ý kiến mí cậu.

Pôn Húc Con vồ lấy ống nói :

– A lô ! Con đây bố.

– Bố mày, làm cái gì thế hả Pôn ?

– Đâu có làm gì. Con ngồi nghe bà nói chuyện mí bà A nhét mà.

– Bố mày ! Tao hỏi mày làm cái gì để A nhét Mẹ kêu “ừ ừ” rùm trời lên vậy ?

Pôn Húc Con cay quá, tuy nhiên nó vưỡn sợ bố nên nó phịa ra lý do :

– Con... bắt chuột mà. Gớm ! Chuột nhà bà này to quá bố ạ. To bằng cả hai cái bàn tay. Nó không kêu chít chít đâu, nó kêu... toong toong. Bà ấy sợ chuột đấy chứ, con bắt dùm mà. Bố thấy con chuột to bằng hai bàn tay này bố cũng... khóc thét lên, bố cũng rên ư ừ chứ cứ gì bà A nhét.

– Tao cấm mày bắt chuột. Để yên tao nói chuyện mí bà ấy. Câu chuyện của tao đang hào hứng, mày đừng có phá thói.

– Nếu bố cấm con thì con thôi, nhưng trong trường hợp bà ấy cứ định dí con chuột vào tay con thì sao ? Kia kìa ! Bố coi, ố là la con chuột ! Con chuột to quá bà A nhét đang... để ở trên đùi con nè. Bà ấy cũng ... nghịch ngàng bỏ mẹ, bà ấy định để con kêu lên “ứ ứ” cho bố chửi con nữa đó. Bà này nghịch tinh thấy mồ đi.

Pôn Húc Bố cái sườn quát nặng lên :

– Thôi ! Im cái mồm đi để tao giao duyên mí bà A nhét.

Cay như bị xoa ót vào mặt, xát xà bông vào mũi. Pôn Húc Con uất hận đưa giây nói cho A nhét Mẹ. Nó bịt ống nói rồi lăm bằm :

– Bà còn kêu “ứ ừ” nữa, tôi xin phép... đâm bà. Bà làm bố tôi chửi tôi, bà ngồi bà cười. Ngoài ra bà còn cái ác ý đẩy hướng đi xuống là đem con chuột dí vào tay tôi. Bà... hủi nhé.

A nhét Mẹ cười ằng ặc biết là thằng nhỏ nổi nóng, bà vuốt ngay :

– Thôi, để moa xài xể lại ông bố toa trả thù.

Nói rồi. A nhét Mẹ phây phây nói vào tô lô phôn :

– Ông Pôn Húc Bố à ! Ông chửi thằng nhỏ nhà ông ký gì mà nó đồ quạu mí tôi ghê quá.

– A ! Bố thằng lỏi này hỗn.

– Ông hỗn thì có. Ông thiếu lịch sự thì có. Đang nói chuyện mí một người đàn bà đẹp mà ông ca tụng những là chân dài mắt ướn, ông quay ra chửi con ầm ầm là cái thể thống mẹ gì ! Ông nghĩ lại coi, làm như vậy có nên không ?!

Bị A nhét Mẹ xài kỹ như vậy. Pôn Húc Bố đực mặt ra. Ông ta cũng nhận thấy hành động bản gắt thiếu phép lịch sự của mình nên ông ta cười hề hề :

– Đúng, bà nói đúng. Tôi xin lỗi.

– Đồng ý rồi. Ông nên xin lỗi luôn cả Pôn Húc Con cho nó hài lòng. Bố con mí nhau không nên làm mất hoà khí. Tôi pát-xê¹⁰ cho nó nhé.

¹⁰ “pát-xê” phiên âm từ động từ tiếng Pháp

Không cần đợi Pôn Húc Bố trả lời, A nhét Mẹ lại đưa ống nói cho Pôn Húc Con trong khi thẳng lối mặt mũi xì ra tối rầm rầm như đêm ba mươi đang ngồi cầu véo chiếc nệm mút trên giường.

– Nè ! Bố toa muốn thảo luận mí toa tí nữa.

Pôn Húc Con bắt mẫn ra mặt :

– Thảo luận mẹ gì ! Ông ý lại “ca cải cách” chứ gì !

A nhét Mẹ lắc đầu, kéo tay Pôn Húc Con khiến suýt nữa làm nó té đâm sầm vào người nàng, tiếng nàng dịu dàng, ấm áp như một tiếng ca Thanh Thúy trong một đêm mưa buồn đứt ruột :

“passer” : chuyền bóng.

– Không yên trí đi cưng. Ông ý không có chửi đâu.

Pôn Húc Con cầm lấy ống nói :

– Con đây bố.

– Bố... có lời xin lỗi con.

Mặt Pôn Húc Con thộn ra, nó nhìn A nhét Mẹ trong khi A nhét Mẹ đang cười toe toe. Nó cứng lưỡi, không biết phải trả lời bố ra sao, nó có vẻ cảm động thật tình. Tiếng bố nó lại vọng đến :

– Bố chửi con như vậy con có buồn không ?

– Không !

– Hì hì... bố con mình huề nghe chưa !

– Dạ, huề.

– Chút nữa con về ăn cơm nghe !

– Dạ... À a lô ! Nhưng bố không đi ăn mí bà A nhét sao? Nếu bố đi ăn thì để con ăn tiệm vậy.

Pôn Húc Bố nín lặng vài giây rồi mới nói bằng một giọng buồn, buồn hơn cả tiếng ca Thanh Thúy vào một đêm mưa !

– Bố mời mà bà ấy không đi.

Pôn Húc Con cười hình hích :

– Tại bố ... tán dở quá mà.

– Đâu có dở lắm, cũng ... phải phép thôi. Cứng tán vòng vòng xung quanh rồi đi vào đề là mời

đi ăn để thảo luận chứ còn thế nào nữa ?

Pôn Húc Con cười khanh khách :

– Không nên tán vòng vòng. Bố đi thẳng vào đề cái uých cho được việc. Bà ấy ghét cái gì vòng vòng.

– Sao mày biết ? Bố anh lỏi, dóc tổ mẹ đi.

– Cứ trông đôi mắt là con biết. Cần gì tán nhiều !

– Đôi mắt thế nào ?

– Lạ lắm bố ạ. Đôi mắt ướt, lúc nào cũng ướt và long lanh như kim cương.

Pôn Húc Bố phì cười :

– Dễ từ bé tới lớn mà chưa thấy đôi mắt nào như vậy sao mà kêu là lạ lắm ?

Pôn Húc Con cương quyết dẫn giọng vào ống nói :

– Con gặp nhiều rồi, nhưng chưa có đôi mắt nào ly kỳ như vậy. Chẳng tin bố cứ gặp một lần sẽ rõ.

– Làm sao để tao gặp liền bi giờ ?

– Việc đó bố để con lo cho. Bố mặc sẵn quần áo ngồi đợi con ở nhà đi. Bố đừng có mặc quần xà lỏn biểu diễn lông chân đấy nhé. Con sẽ

đưa bà ý tông tộc lên phòng khách đó.

Nghe thẳng lời ăn nói đàng hoàng như vậy. Pôn Húc Bố cho là thẳng này mạnh miệng nói phét nên ông ta chỉ cười lên một tiếng cụt ngủn mà rằng :

– Mày làm được tao thua mày đó.

Pôn Húc Con dấm ngực bình bịch :

– Thế thì bố thua thật rồi. Nếu con mời được bà ấy đến, bố mất cho con ký gì ?

– Tao cho mày cái xe “Pho” mà mày thích.

Tiếng ông lời con hét lên :

– Ô kê ! Bố mất cái xe “Pho” rồi.

Và ông lỏm đặt ống nói xuống. A nhét Mẹ đang chải lại mái tóc, vội quay ra :

– Bố con cậu tâm sự ký gì mà lâu vậy ? Coi bộ hai bố con tương đắc lắm.

– Bắt buộc ? Ông ý xin lỗi tôi và hứa mua xe “Pho” cho tôi rồi.

– Hách nhỉ.

– Chứ sao.

Nói rồi mặt mũi Pôn Húc Con vênh lên khí thế coi bộ hiên ngang như một kiếm sĩ ra công phu chém một loạt mấy triệu con giun đất. A nhét mẹ rất khoái cái cử chỉ hồn

nhiên ngây thơ này, bà ta toé miệng ra cười nói khẽ vào tai Pôn Húc :

– Toa dễ thương lắm.

Pôn Húc Con cười hăng hắc.

– Bố moa còn dễ thương hơn nhiều.

– Anh “đầu” dùm cho bố anh đây phải không ?

– Không ! Moa tiết lộ một sự thực. Bằng cớ là ông ý vừa hứa mua cho moa cái xe bốn bánh.

A Nhét Mẹ tát khẽ vào má Pôn Húc Con rồi kéo áo nó ngồi xuống ghế. Không biết bà ta nghĩ ngợi lắm lắm thế nào mà bà ta bỗng giật mình đánh thót một cái như một nữ kiếm khách bị một mũi phi

tiêu phong vào trúng rốn mà hót
hơ hốt hải hải rằng :

– Có nói chuyện gì về moa không
đấy ?

Pôn Húc Con trả lời nhau nhơn
nhơn :

– Có nói sơ sơ thôi.

A Nhét Mẹ thét lên như còi tàu
hỏa :

– Chết cha. Nói ký gì vậy ? Ông
lỗi ời là ông ! Ông tiết lộ hết cả các
thứ bí mật của tôi rồi còn cóc gì.
Sao mà ông... ngây thơ thế ... Thảo
nào bố con ông thảo luận coi có
mùi hấp dẫn quá.

Bị nghi oan như oan Thị Kính,
anh lỗi Pôn Húc Con mặt mày cứ

ngây ọc ra, một phút sau nó mí lấp
bấp cái chính :

– Không ! Không mà. Nói chuyện
về toa là nói cái vụ xe hơi thôi chứ
không nói chuyện khác.

A Nhét Mẹ thở ra cái hựch !

– Moa trông toa nói chuyện âm
ớ khác thì moa cầu cho nát mặt
người ra như thế này này...

Nói rồi A Nhét Mẹ cầu một phát
làm mẩu khiến anh lỏi Pôn Húc
Con há hốc miệng la làng, lăn cù
ra giữa nhà giậy đành ạch. Nó ôm
đùi và... cố nín khóc, nhưng bị cú
cầu kiểu mẩu đau quá nên nước
mắt nó rơm rớm quanh mi. Nó
lụng bụng :

– Đau bỏ cha đi.

– Đau thế cho nhớ ! Để anh đừng có tiết lộ mí ai bất cứ chuyện gì, dù là cái nốt ruồi. Moa thù những thằng con trai bép xép, chuyên môn mang chuyện đàn bà đi kháo mí nhau. Anh mà lôi thôi cứ gọi là...

A Nhét Mẹ lại giờ năm đầu ngón tay nhọn hoắc lên làm thằng bé Pôn Húc Con hoàng quá cứ rúm người lại, mồm kêu ơ ơ :

– Ối ối ! Đừng có khùng nữa đi. Người ta đến còm-măng xe hơi mà cầu người ta. Lần sau bố ai dám đến nữa !

A Nhét Mẹ cười khanh khách.

– Lắm thằng muốn cầu mà không được đấy. Đâu có phải thằng

nào đến còm-măng xe cũng được ăn cầu cả đâu. Tùy từng mặt thôi chứ. Sáu tháng nay chưa được cầu, bi giờ cầu «ráp-ben»¹¹.

Pôn Húc Con vội dọt trở dậy, ù té chạy ra cửa, nó vườn chưa hết thù, nó cáu cẳn :

– Bà này ... tốc bỏ mẹ. Cầu ký gì mà cầu rách thịt ra. Bà đã làm tôi rách cái áo may-dô, bi giờ lại làm rách miếng da non.

– Thằng này ăn nói tình như ... bố nó vậy. Sao bố con anh giống nhau thế.

¹¹ Từ «ráp-ben» (còn gọi là ráp-pê) là phiên âm từ tiếng Pháp «rappel». Trong văn hóa miền Nam giai đoạn trước, từ này thường được dùng với nghĩa là khoản tiền phụ cấp, tiền thưởng thêm, hoặc tiền truy lĩnh (thường là trả dồn cho những tháng trước)

Pôn Húc Con lững thững trở ra ngoài hành lang, A nhét Mẹ vội gọi với theo :

– Nè ! Pôn ! Pôn Húc ! Pôn Húc Con !

Anh lỏi Pôn Húc Con phải chạy tuốt ra đến cuối hành lang rồi mới đủ can đảm đứng lại, nó hát hàm :

– Chi nữa đây ! Tôi cóc chơi cầu nữa đi nhé.

– Ừ, không chơi thì thôi ! Lại đây biểu.

– Biểu ký gì ?

– Thì cứ lại đây đã nào ! Ai người ta ăn thịt mà làm bộ hoài. Lại đây cưng ! Tặc tặc ! Lại đây !

Hai tiếng «tặc tặc» của A nhét Mẹ như người ta thường âu yếm gọi một con chó con. Chú Pôn Húc lại không lấy thế làm giận mà trái lại nó lấy làm bằng lòng. Nó suy nghĩ rất nhanh rằng A nhét Mẹ đã hết cơn đồng bóng nên nó lùng khùng trở lại. A nhét Mẹ đợi nó ngày trước ngưỡng cửa, nàng âu yếm xoa đầu nó :

– Mốt có lại không ?

Ông Pôn Húc Con ngu như tất cả những thằng ngu trên cái cõi đời này, ngần ngơ hỏi lại :

– Đến làm ký gì ? Hề hề...

A Nhét Mẹ lấy làm một sự bất mãn ra mặt mà rằng :

– Sao toa ngu thế ! Đến chơi chứ còn làm ký gì nữa ! Hi hi... Trông toa cao ráo, sáng sủa tình tứ như vậy mà hơi tồ đấy nhé !

*

Lần đầu tiên trong đời, Pon-Húc-Con cảm thấy là mình có ngu có tối một tí thật, nó toét miệng ra cười làm bộ hối hận mà rằng :

– Quả nhiên là moa có hơi ngu thật.

Một lần nữa A-nhét Mẹ lại vỗ nhè nhẹ lên má, lên cổ lên gáy thẳng lỏi Pôn Húc Con mà mắng một cách rất âu yếm rằng :

– Toa ... đáng yêu lắm. Thôi, về đi. Ngày mai nhớ lại đây mí người ta nghe không ! Về đi cưng.

Pôn Húc Con ngoan ngoan quay ra, lũng thững xuống thang, đầu óc nó bay bổng tận chín tầng mây, chân bước lằng lằng, đầu gối muốn tuột ra khỏi cẳng.

*

Khi Pôn Húc con về nhà, bố nó đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi đợi nó ở phòng khách.

Nó đi như người không hồn.

Vẫn là, người thông minh từ thưở bé nên Pôn Húc bố chỉ cần

nhìn về mặt của ông con «quý tử» là đủ rõ ông con đã thất bại trong việc mời A nhét Mẹ tới đây để dành cái phần thưởng giá trị là một cái xe «pho cát-xăng-cát». Tuy vậy, Pôn Húc Bố vườn hỏi cho chắc ăn :

– Thế nào, việc không xong rồi hả ?

Pôn Húc Con như ở trên chín tầng mây rơi xuống bị A nhét Mẹ xoa cho hai phát vào má, vào gáy vào xương sống, tâm hồn bay vọt đi mất tiêu nên nó quên ráo cái vụ nó đã long trọng cam đoan mí Pôn Húc Bố trong giây nói. Mặt nó ngẩn ra hỏi lại :

– Bố biểu cái gì không xong ?

Pôn Húc Bộ bất mãn ra mặt :

– Còn ký gì nữa ! Vụ... đó đó ...

Vườn ngây ngô như con ngỗng.
Pôn Húc Con chớp mắt liên tù tì ba
phát.

– Vụ gì kia ?

– Vụ... gì nữa ! Thằng bố anh,
làm sao mà đờ đẫn như người
không hồn thế kia ! Vụ... anh hứa
mí tôi là sẽ đón A nhét Mẹ tới đây
cơ, anh bắt tôi ăn mặc long trọng,
lên cây lên cối chĩnh tề để rôl bắt
tôi ngồi triển lãm ở cái phòng
khách này hay sao đây ?

Mãi tới lúc này Pôn Húc Con
mới gọi được hồn về, nó vỗ đùi
đánh đét một tiếng rồi kêu rống
lên :

– Thôi chết cha tôi rồi, đúng là chết cha tốt rồi bố ời ! Con quên bố nó đi mất, sao hôm nay tôi lại có thể ngu được đến thế này nhỉ.

Liền đó Pôn Húc Con thụi vào quai hàm mình hai cú mà chửi ngậu lên :

– Bố mày Pôn nhé ! Sao hôm nay mày ngu thế hả Pôn ? Bố mày ! Đồ ngu !

Pôn Húc Bố ngồi ngẩn tò te ra, biết rằng thằng con đã hối hận nên ông dịu dàng khuyên nhủ :

– Thôi, mọi sự đã lỡ rồi. Mày đừng chửi bố mày nữa, bố đau lòng lắm con ời ! Mày chửi thế bằng mày chửi tao rồi còn gì nữa. Mà cứ kể ra tao cũng hơi ngu... hà hà... tao ngu

thật, Tao bằng này tuổi đầu mà lại đi tin một thằng con nít như mày thì còn trời đất nào nữa ! Lỗi là tại tao ngu chứ không phải mày ngu. Phải không Pôn ?

Bị ông bố móc họng mấy câu tàn nhẫn. Pôn Húc Con đau điếng. Nó thở dài, diềm nhiên trả lời bằng tất cả sự thành thật tận đáy lòng nó.

– Đáng ra hai bố con mình cùng ngu. Thế cho nó huề, cho nó vui vẻ cả làng.

Pôn Húc Bố lắc đầu quày quật :

– Không ! Huề là thế nào !

– Không huề thì bố tính sao bi giờ đây.

– Phải phạt cái sự ngu ngốc này của bố con mình bằng cách cả hai bố con mình phát nhịn ăn tối nay. Tao cứ tưởng là mày mời được A-nhét Mẹ về thì bố con mình cùng đi ăn ở một hiệu sang nhất Sè-Goòng và đi chơi một đêm thật lừng lẫy nên tao cho ráo cả bồi bếp về rồi, nhà chỉ còn mỗi mình tao.

Không ngờ bị bố phạt một cách trắng trợn như vậy, Pôn Húc Con hơi run. Nó vẫn là đứa trẻ vẫn đang sức lớn, còn cần ăn nhiều, ngủ nhiều nên thể nhịn nổi một bữa nào. Hôm nay nó lại hết tiền, nó không biết xoay sở cách nào nên mặt nó phị ra. Trong khi đó Pôn Húc Bố đã đớp một cái bánh «phô-mai» to tổ bố từ chiều nên ông ta có vẻ vững bụng lắm, ông ta

ngồi cười khăng khặc, ông ta nghĩ bụng cần phải phạt thẳng lỗi này một hôm cho nó chừa nói dóc..

Pôn Húc Con loay hoay một lúc rồi nó chợt nhìn thấy cái tô-lô-phôn đặt trên bàn. Nó tưởng cũng nên liếc một phen cho biết xem uy thế của nó đối với A Nhét Mẹ ra sao. Bình tĩnh nó mới nói :

– Bố ngồi lại một chút đi may ra có kết quả.

– Mà tính làm gì?

- Con gọi tô-lô-phôn cho A Nhét Mẹ.

– Sao lúc này mà không nói ?

Bị hỏi như hỏi cung Ngô Đình Cẩn, Pôn Húc Con lúng túng một vài giây rồi mới thú thật :

– Con quên.

– Làm ký gì mà quên ?

Pôn Húc Con trả lời vắng mạng !

– Tại bà ý làm con quên.

– Bà ý làm gì ?

– Bà ý... hì hì bà ý hì... hì...

Pôn Húc Bố cúi quá đứng phóc ngay lên, sừng sộ lạt bên con :

– Ông cười mí mày đấy à ? Bà ý làm gì ?

– Dạ... dạ... bà ý hì hì... cứ dí con chuột to tướng vào tay con làm con rúm cả người lại.

– Sao bà ý lại dí con chuột vào tay mày ? Có phải tại mày ngồi lên cái nệm xe Pho của bà ý mày bóp còi loạn lên phải không ?

Được lời như cởi tấm lòng, ông Pôn Húc Con gật lấy gật để, gật như gõ mõ :

– Dạ, đúng !

– Sao mày nghịch thế, mày trèo lên cái nệm xe kiệu mẫu của người ta mà bóp còi là cái thống chế gì ! Con nhà có giáo dục đảng hoàng, sao mày đều thế !

Pôn Húc Con biết là cơn giận của bố đã ngùn ngụt bốc lên nên nó tìm cách chống chế :

– Tại bà ý cứ bắt con trèo lên thử nệm và thử kèn chứ có phải tự dựng con trèo lên đâu.

*

– Sao bà ý kêu mí tao là mày nghịch ?

– Con mà nghịch thì con chết cả nhà, cả họ nhà con nhé. Bà ý nghịch thì có, chứ con nghịch gì !

– Bà ý nghịch thế nào ? Mày nói láo !

Mặt ông Pôn Húc Con ngẩn ra một hồi rồi trả lời lúng ta lúng túng :

– Bà ấy nghịch... lung tung !

Câu trả lời khiến Pôn Húc Bố phải cười. Ông cho là thằng nhỏ cuống quá phịa láo chứ đời nào một người đàn bà đẹp như A nhét Mẹ lại nghịch tung tung là cái thể thống gì ! Ông hỏi Pôn Con :

– Vậy mà tính làm ký gì bi giờ ?

Pôn Húc Con thấy bố đã bật buồn cười thì cũng hơi cứng dạ nên nó nhăn răng ra tuyên bố một cách rất anh dũng.

– Con gọi giây nói cho bà A nhét. Con sẽ bắt bà ý đến đây cho bố coi.

Đôi mắt Pôn Húc BỐ trợn tròn lên.

– Mày đùa giai mí tao đấy à ?

– Con nói thật.

Nói rồi. như một người lớn, như một đàn anh trong làng chơi bời, Pôn Húc Con lừng khừng nhắc máy điện thoại và quay số trong khi Pôn Húc BỐ đứng như chết dí trên sàn nhà theo rồi ông con.

– A lô ! Tôi đây ! Pôn đây. Cho tôi gặp bà chủ.

Không hiểu bên đầu giây nói bên kia tên người nhà trả lời ra sao mà Pôn Húc Con gắt om lên :

– Cứ nói mí bà chủ là tôi muốn gặp. Tôi là Pôn đây, hiểu chưa ?

Có lẽ thằng người nhà vườn còn sợ hãi bà chủ, chưa dám đi gọi, còn nhùng nhằng, hoạnh hợ vờ vẩn chi đó nên một lần nữa người hùng Pôn Húc lại gắt như mắt tôm :

– Anh còn nói lời thôi anh chết cha mí tôi bi giờ. A lê, đi kiếm ngay bà chủ anh gấp. Biểu là cậu Pôn muốn gặp có việc cần. Nghe rõ chưa ? Bố khỉ !

Nghe Pôn Húc Con lên giọng hách xì xằng như vậy, Pôn Bố lấy làm phục quá. Ông ta nghĩ thầm một cách hãnh diện rằng : «thằng nhỏ này đùa thế mà cũng được quá chớ ! Nó có thể làm tốt chức giám đốc hoặc phó giám đốc như cha !» Nghĩ vậy, Pôn Húc Bố liền vỗ vai con thân mật ca tụng.

– Được lắm ! Lần thứ nhất trong đời ta được chứng kiến một thằng con hách như mày.

Pôn Húc Con ưỡn ngực :

– Yên trí lớn ! Bố đã thấy, đang thấy và sẽ còn thấy con hách hơn nữa.

– Thôi chứ ! Phần nào thôi, hách quá người ta vắn gầy rắng mày con ạ. Nhất là với đàn bà, không bao giờ nên hách cả. Cứ nên ... mềm dẻo là tốt hơn hết.

Pôn Húc Con cười hì hì ra cái điều tự đắc, ra cái điều khôn lớn và biết rất nhiều về tâm lý đàn bà, nó phản đối Pôn Húc Bố ầm ầm.

– Con không hiểu đàn bà ngày xưa, nghĩa là cái thời kỳ của bố,

mí ly đàn bà ngày nay, nghĩa là thời kỳ vàng son của con có khác nhau gì không, chứ cứ theo như sự hiểu biết của con thì đất với đàn bà không thể mềm dẻo được. Phải cứng ! Thiết cứng ! Có cứng rắn mới trị được họ. Nếu mình mềm là họ khinh mình ngay, họ bắt nạt mình ngay. Bố có thấy những người đàn bà thích thằng đàn ông phải... vũ phu, phải «rùng» một tí ... con muốn nói là phải «sô-ọc-dơ» một tí cho nó thêm phần hấp dẫn. Miễn là đừng có vũ phu như... phu vác nặng, đừng «sô-ca» như người rùng thứ thiệt....

Pôn Húc Bố cười ròn tan cắt ngang :

– Mày có lý lắm, có phải mày muốn nói là «sê-va» nhưng là thứ «sô-va» văn nghệ phải không ? Có nghĩa là lâu lâu có quyền hạch sách, ra lệnh, thị uy tác oai tác quái tí đỉnh đúng chưa ?

– Trúng phóc ! Bố cũng khôn bỏ mẹ !

– Không khôn mà để được ra mày !

Hai bố con hứng chí, nhìn nhau cười khăng khặc. Giữa lúc đó, trong giây nói ỏn ẻn vang lên tiếng một đàn bà :

– A lô ! Pôn hả ?

Pôn Húc Con nháy mắt cho bố rồi trả lời vào ống nói :

– Pôn đây !

– Có chuyện chi vậy cưng ?

– Không có chuyện chi hết. Nhớ bà quá nên gọi lại thăm bà đấy thôi. Bà cho phép chứ ạ ?

Tiếng cười hình hích ở đầu giây bên kia vọng lại. Trong khi đó Pôn Húc Bố ngẩn mặt ra nhìn bộ mặt nhăn nhó và lối tán tỉnh xuôi chảy phẳng phẳng của thằng con. Pôn Húc Bố phục con quá, phục sát đất, ông ta lâm bầm :

– Mẹ kiếp ! Thằng này bạo phôi nhỉ.

Pôn-Húc-Con tỉnh bura, nó lắng nghe tiếng A nhét Mẹ vừa thở phì phò ra chiều cảm động vừa cất tiếng run run :

– Nhớ thật à ?

– Nhớ thật, chửi bố đưa nào nói dối.

Pôn Húc Bố bật ngửa người ra, quả là một điều ông không thể ngờ trong lịch sử đời ông lại phải nghe những câu thề thốt nặng lời của ông con mình đến như vậy. Ông khẽ nói mí con :

– Thề vừa thôi chứ. Xát ruột tao quá.

Pôn Húc Con nháy bố mỉm cười, nó lại tiếp tục đấu về mục nhớ nhưng :

– Tôi chưa nhớ ai như thế bao giờ cả...

– Thật không ?

– Thật ! Bà không tin tôi lại phải thề bi giờ. Lần này tôi thề độc ạ.

– Thôi mà cưng ! Tin rồi ! Tin quá rồi, Vậy cưng nhớ là ... nhớ làm sao ? Như ký gì ?

Pôn Húc Con bị hỏi một câu tai ác như vậy mặt nó ngẩn ra đến mấy phút. Chẳng lẽ nó lại diễn tả tất cả các thứ nó nhớ thì nhiều quá và có những sự thật không nên nói ra, Vì vậy nó ấp ửng

– Nhớ... ư... a... hì hì nhớ...

Pôn Húc Bố biết là thằng nhỏ bí quá rồi nên vội ghé vào tai “gà” nhỏ :

– Nhớ như chưa nhớ ai. Nhớ kinh khủng. nhớ cái nệm xe pho,

nhớ cặp kèn kêu po-po và nhớ...
tuốt những gì... đáng ghi nhớ nhất.

Thằng lỏi Pôn Húc Con đọc
đúng nguyên văn những câu trên
đây của bố nó khiến A nhét Mẹ ở
đầu giây bên kia kêu thét lên như
còi tàu hỏa :

– Đểu ! Đểu nhé ! Sư anh lỏi
đểu !

Pôn Húc vội hỏi con :

– Thế nào, bà ấy cảm động đến
khóc thét lên à ?

Pôn Húc Con gật gù :

– Dạ. Bà ấy cảm động thật.

– Bà ấy nói sao ?

– Đây bố nghe một tí cho biết.

Nói rồi Pôn Húc Con liền trao ống nói cho bố.

Pôn Húc Bố hí hờn ghé tai vào nghe liền được hân hạnh nghe A-nhét Mẹ đang ca xàng xê !

– Đồ đều nhé, thằng ôn con, thằng mắc dịch. Sao ô-tô mười bánh không cán chết mày đi, sao thần Trùng không vật ngã mày đi. Ăn nói đều thế hả. Tôi lại giết cậu bi giờ, ăn nói... khiêu gọi bỏ mẹ.

Bộ mặt Pôn Húc Bố ngay đuồn, dài ngoằng ra rồi ông ta vội rời tai khỏi ống nói, tròn trùng mắt lên tả oán mí con :

– Con mẹ này tốc ghê quá. Nó nói thiên hà bái sát lung tung beng cóc hiểu ra sao cả.

Pôn Húc Con cười hì hì :

– Chỉ có con mới hiểu nổi chứ bố hiểu sao được, Bố đưa tô-lô-phôn đây.

Lập tức Pôn Húc Bố trao ống nói cho con. Đến lúc này Pôn Húc Con ghé tai vào nghe mà còn thấy A Nhét Mẹ nói năng lắm nhảm. Nó thét lên một tiếng như Trương Phi nổi giận :

– Thôi ! Ca hoài bố ai chịu được !

A Nhét Mẹ cụt hứng liền ẩm ức tịt mất. Một phút sau nàng mới nói bằng một giọng êm đềm:

– Xin lỗi nhé ! Tại... ca hứng quá những lúc ca hứng tôi thường nói năng tầm bậy tầm bạ như vậy.

Pôn Húc Con sung sướng đến...
cứng cả tay cả năm đầu ngón chân
nó chớp mắt liền tù tì mười mấy
phát rồi kêu A nhét Mẹ bằng một
thứ giọng rất hùng của những anh
chỉ huy hách vật :

– Tôi đang cần bà đây.

A nhét Mẹ «ứ» lên một tiếng
như có ai đụng vào yếu huyệt rồi
mới cất tiếng :

– Hách nhỉ. Cần làm ký gì đây ?

– Bà lại ngây thơ rồi.

– Sao lại ngây thơ ?

Pôn Húc Con cười nhẹ như một
hơi thở rốc :

– Xế... xế... xì.. tôi mí hỏi bà
rằng lúc này bà biểu tôi mai đến

làm gì ? Tôi hỏi lại thì bà kêu tôi ngu. Bi giờ tôi nói cần bà, bà lại còn hỏi vớ va vớ vẩn. Đàn bà giả vờ tài thật.

A nhét Mẹ biết ngay là anh lỏi con này điểm. Bà cười cầu tài :

– Thôi đi ông nội. Người ta đang bận tính sổ sách tiền nong đây nè.

– Bỏ sổ sách đấy !

– Bỏ suốt từ trưa tới giờ rồi.

– Bỏ nữa ! Bà đến đây ngay. Tôi cần bà lắm. Tôi muốn bà đến đây trong vòng mười phút. Tôi đói rồi. Bà phải đưa tôi đi ăn. Vừa đói vừa mệt đây nè. Đừng bắt tôi nói nhiều.

Trước mặt lối ăn nói đồng dục, ra lệnh lạc hù, oai phong lắm

lầm như vậy của anh lỗi, A nhét Mẹ lại thấy mình nhỏ bé đi y như thuở mười lăm mười tám biết yêu đương lần đầu. A nhét Mẹ có chiều thú vị lắm, nàng khịt khịt mũi chưa biết phải trả lời ra sao thì ông Pôn Húc Con đã lại quát nặng xì cả lên :

– Thế nào, bà có đến không ?
Hủy u nông¹². Trả lời cú một đi cho tiện việc sổ sách.

– Anh cho tôi một giờ nữa được không ?

– Không được.

– Bốn mươi lăm phút vậy.

12 «Hủy u nông» phiên âm từ tiếng Pháp «Oui ou non» : đồng ý hay không.

– Cũng không được, chỉ có mười phút thôi.

– Người ta còn phải làm đẹp chứ. Cứ để quần áo bê bối, mặt mũi lèm nhèm thế này mà đi hay sao ?

Pôn Húc con cãi bừa :

– Càng tốt, lâu lâu mặc bà ba đi ăn cơm Tây rồi vào tiệm nhẩy coi xem đã chết thằng Tây đen nào chưa ? Mình chơi chưa một hôm cho vui.

– Diên à ! Đừng có khùng ! Bốn mươi phút nữa mang xe lại đây đón tôi.

– Không ! Mười phút nữa bà tới đây đi.

– Tôi cóc tới. Tôi sửa soạn sẵn chờ anh, anh tới đây thì đi. Bằng không tôi đi mí chồng tôi.

Nói rồi A nhét Mẹ cúp giây nói cái cốp. Pôn Húc con ngây mặt ra. Nó biết rằng sống trên cái cõi đời đầy oan trái này thằng đàn ông có hách đến mấy có khùng đến mấy thì đàn bà cũng chỉ chịu thua một tí thôi. Nhưng khi người đàn bà đã nổi cơn khùng lên, cơn đồng bóng đã tới giờ tới phút nó lồm cồm bò dậy thì thằng đàn ông nào cũng thua. Nó từ từ hạ ống nói xuống và quay ra kiểm Pôn Húc Bố. Không hiểu Pôn Húc Bố nghĩ ngợi thế nào mà vọt ra ngoài ban công ngồi coi báo – Lẽ tất nhiên là coi báo Chính Luận. Viết tên báo khác lên đây chắc chắn anh chủ nhiệm và anh

quản lý buồn mấy ngày không ăn không ngủ được. Có chầu các anh ý cúp lương thì tác giả... có quyền quên tiệm nhẩy xin quý vị thông cảm dùm.

Lại nói về Pôn Húc Con khi đã thấy Pôn Húc Bố ngồi trở thổ địa ra ở ban công coi báo thì nó biết ngay rằng bố nó không hề tin tưởng ở nó nên nó lừng khừng đứng dựa lưng vào lan can và giữ một thái độ im lặng.

*

Pôn Húc Bố nhìn vẻ mặt ông con, khi thấy mặt nó thộn ra, ông đoán là mọi việc không xuôi nên ông ca ngay vài câu cải cách :

– Mày ngu lắm Pôn ạ. Thoạt tiên thấy mày ăn nói hách tao đã tưởng mày khá, ai ngờ đâu mày hách ngu. Vừa vừa thôi chứ. Mẹ kiếp, người ta là đàn bà, lại là thứ đàn bà sang trọng lịch sự mà mày đối đãi như vậy thì đến... bố mày cũng muốn chui xuống đất vì mắc cỡ nữa là bà A Nhét. Mày làm như cha người ta không bằng. Mày nói thì khôn lắm, lý thuyết thì hay lắm, thực hành dở ẹc.

Pôn Húc Con vưỡn tỉnh bura :

– Dở hả bố ? Sao bố biết dở ?

– Sao tao lại không biết. Cứ nghe cái giọng mày ra lệnh ầm ờ hội tề thế là tao đủ biết kết quả ra sao rồi.

– Kết quả ra sao đâu, bỏ biết chưa ?

Pôn Hác Bộ giận quá nổi sùng :

– Này đừng có ba hoa, ông đập cho một phát bi giờ. Bà ý mà nhận lời mà có họa là bà ý điên à ? Nêu không điên cũng khùng, nếu không khùng thì cũng “tốc kê cô-lô-ni-an” hay là “rờ-phun-lê”...[“rờ-phun-lê” phiên âm của động từ refouler : dồn nén.]

Nghe bố kết tội mình. Pôn Hác con sượng quá, nó hồng hộc lên cười ăng ặc, cười đến nổi bố nó phải văng tục bốn năm câu nó mới chịu thôi. Nó ngồi phịch xuống bên bố nó mà hót rằng :

– Bà A nhét hẹn đứng bốn mươi lăm phút nữa lại đón bà ý đi ăn

chơi đó bố. Nếu bố sợ bà ấy điên thì để con đi vậy. Bố lại ... có quyền cho mượn cái xế bốn bánh.

Người Pôn Húc Bố bật sừng lên như cái lò xo :

– Mà nói ký gì ? Bà A nhét hện bố con mình à ?

– Bà ý hện con thôi, nhưng bố có muốn đi thì đi.

– Bắt buộc là phải có tao rồi hì hì...

Giữa lúc hai bố con đang thảo luận một cách hấp dẫn như vậy thì có tiếng chuông reo ngoài ngõ. Pôn Húc Con khom người nhoai ra ngoài lan can nhìn xuống. Nó thấy phía sau một người con gái bận

bộ đồ đầm màu xanh nhạt. Nó lấm bầm :

– Em nào lại đến vào cái giờ hoàng đạo này nhỉ ?

Pôn Húc Bố khẽ hỏi :

– Ai đó ?

– Để con xuống coi, khuất bức tường chưa nhìn rõ.

Tức thì có tiếng gọi ới ới từ dưới nhà vang lên :

– Hế lô ! Pôn !

Pôn Húc Bố chớp mắt vài phát rồi hỏi con :

– Nó gọi tao hay gọi mày ?

Pôn Húc Con lại nhoài người ra và reo ầm lên :

– A nhét Nga !

Hai bố con cùng nhồm bật dậy chạy đua uỳnh ạch xuống thang.

Hai bố con cùng xoè tay ra nắm lấy tay người con gái trẻ đang cười toe toe. Theo đúng phép lịch sự, A Nhét Con bắt tay Pôn Húc Bố trước rồi bắt tay con sau. Anh Pôn con có vẻ hờn, nó đốp chát hỏi liền tút xuyt : [“tút xuyt” phiên âm tiếng Pháp cụm từ “tout de suite” : ngay lập tức.]

– Để cho tiện việc sổ sách, moa hỏi thật, toa đến thăm moa hay là thăm papa của moa ?

A nhét Con cười như bị thọc náo :

– Moa đến thăm ông bố toa.

Pôn Húc Bồ cười âm ỹ :

– Nếu vậy thì thằng Pôn đi rót nước.

– Được lắm. Mỗi thù này sẽ có ngày anh trả A Nhét ạ. Mời cô vô chơi mí bố tôi.

A Nhét Con vỗ vai Pôn Húc hỏi :

– Giận à ?

– Hơi giận tí thôi.

– Vậy moa xin tuyên bố lại là đến thăm cả hai cho vui vẻ cả làng.

Pôn Húc Bồ lắc đầu quây quây :

– Đâu có lộn xộn dữ vậy được. Em tính làm một cuộc đảo chánh trong nhà anh hay sao đây ?

Pôn Húc Con tuyên bố phây phây :

– Con nhỏ này nó dám xúi con làm bậy lắm ạ.

Hai bố con kéo A Nhét Nga vào phòng khách và Pôn Húc Con bắt đầu đóng đúng vai một thằng con trai rất ngoan, nó hí hoáy cắm bếp điện đun nước pha trà tàu. Đúng ba mươi phút sau, nó khoèo bố nó vào phòng ăn thì thầm :

– Bi giờ bố tính sao ? Bố ở nhà để con đi hay là con ở nhà để bố đi ?

Pôn Húc Bố lúng túng ra mặt. Kể ra đi với con nhỏ này cũng thơm, cũng ngon nhưng chắc chắn mọi chuyện sẽ chỉ dẫn tới đường

về một mình. Còn đi mí A Nhét Mẹ thì cũng có nhiều hy vọng dẫn tới «thành Rôm» hơn. Ông ta gãi tai sồn sột :

- Tùy mày.
- Tùy bố chứ lý.
- Hay là đi cả hai

Đôi mắt Pôn Con trợn lên :

- Bố đùa làm gì. Bố tính trình diễn một màn văn nghệ cổ kim hoà điệu để rồi ngồi như bụt mọc cả hay sao đây ? Đi cả hai thì không có trò gì hấp dẫn cả đâu. Bà mẹ sẽ ngồi như Thị Kính, đưa con sẽ lành như củ khoai. Bố sẽ đóng vai quân tử tàu, con sẽ đóng vai hầu hạ bã người ra. Khó coi lắm.

– Mà có lý. Vậy tính sao bi giờ.

Pôn Húc Con đứng khượng ra suy nghĩ một hồi rồi nó tùm tùm cười !

– Chẳng lẽ mình lại chơi trò «oản tù tì». Lấy A Nhét Mẹ làm cái đích. Ai được thì đi với Á Nhét Mẹ. ai thua thì đi mí A Nhét Con.

– Mà hạ giá con nhỏ đó quá.

– Hay là bố muốn ngược lại cũng được.

Pôn Húc Bố xoa cằm một hồi rồi bồng hai con mắt ông sáng lên như đèn pha, ông kéo thẳng nhỏ vào sâu trong bếp.

– Tao tính thế này nhé. Mà quen mí A nhét Mẹ rồi mà tới trước đi rồi mười hai giờ đêm bố

con mình gặp nhau ở tiệm nhảy Movado, mình sẽ làm một cuộc trao đổi.

– Làm thế nào mà trao đổi được ?

– Khó gì chuyện đó. Tao sẽ kêu một và dẫn A-nhét Nga về nhà nó. Tao đi một mình tới Movado. Tao đến thì mày cứ việc giới thiệu mí A Nhét Mẹ rồi mày coi như sợ tao, bởi tao là bố mày, mày cũng sẽ kêu một và chuồn cho lẹ.

Pôn Húc Con kêu giấy lên :

– Bố khôn thế ! Rồi con về nhà nằm cười mỗi mình à.

– Mày thiếu thông minh lắm. Mày sẽ về đón A Nhét Con đi chơi

nữa chứ ly. Nhưng đưa nó đi chỗ khác đừng có thò mặt đến Movado.

Pôn Húc Con toét miệng ra cười, gật như máy :

– Xong rồi. Bố con mình bắt đầu thực hiện chương trình nhé.

Hai bố con anh Pôn Húc lại lôi nhau ra phòng khách. Trong khi đó em A nhét Con đang nằm phây phây trên chiếc ghế dài coi cuốn Ciné Monde có hình Lít-Tê-Lo và Rít-xa Bóc-tân, đang ôm nhau hôn kịch liệt. Cặp giò dài của A Nhét vắt vẻo trên thành ghế.

Rồi bỗng dưng em cười hưng hức làm cho tấm thân thơm mát rung lên phùng phùng trên nệm mút.

Anh Pôn Húc Con mon men lại gần :

– Có ký gì mà sướng quá vậy ?

A Nhét Con vườn không rời tờ báo :

– Chẳng có cái đích gì cả, muốn cười thì cười chơi cho đỡ buồn. Bố toa đâu ?

– Ông ấy đang đứng chiêm ngưỡng chân dung em, nhất là chiêm ngưỡng đôi chân.

A Nhét Con, buông tờ báo xuống sàn nhà, nghiêng đầu qua một bên để nhìn bộ mặt hơi thộn của Pôn Húc Bố. Bỗng dưng nàng lại cười lên ằng ặc, nói mí Pôn Húc Bố :

– Những lúc mặt anh thôn thôn như vậy dễ coi hơn là lúc anh cố làm duyên để... tán tôi.

Pôn Húc Bố bị đùa giữa tim đen, ông ta chỉ biết nhếch môi lên cười nửa miệng làm cho tí rìa “cờ-lắc gáp” [“cờ-lắc gáp” phiên âm từ tên của Clark Gable, một nam diễn viên điện ảnh Hoa Kỳ. / Bộ rìa mép của “ông hoàng Hollywood” Clark Gable là kiểu rìa bút chì (pencil mustache). Đặc trưng của kiểu này là rất mỏng, nhỏ gọn, cắt tỉa gọn gàng sát viền môi trên và có rãnh dọc nhỏ ở nhân trung. Bộ rìa này đã trở thành một biểu tượng bất hủ của nam tính và sự hào hoa.] nhếch lên nhếch xuống như một nét gạch thẳng – mà không thẳng của Pi-cát-xô hay là như một vệt bút chì điêu luyện của Tạ Ty. Không hiểu em A Nhét Con thông cảm với tinh thần văn nghệ như tác giả vừa diễn tả trên đây hay vì một ý nghĩ đen tối

có hướng đi lên vì vút nào khác mà em co rúm người lại giật chân giật tay dùng dùng như người lên cơn động kinh.

Chú Pôn Húc Con vốn trẻ người non dạ, kinh nghiệm ở đời không được mấy tí, chú lỗi không thể nào hiểu những sự liên lạc thầm kín giữa bộ ria “cờ-lắc gáp” của ông bố mình và sự giật chân giật tay, co rúm tứ túc lại của người con gái vừa đủ tuổi khôn lớn nhưng đã biết đi chơi từ ba năm về trước.

Mặt chú Pôn Con hơi tái đi, nó hỏi giật giọng :

– Sao vậy ? lên cơn sài uốn ván à ?

– Ủ, sài uốn ván. Nhột thấy mồ đi.

– Sài mà nhột ?

– Chứ sao lại không. Anh ngốc bỏ mẹ. Cóc hiểu gì cả. Thôi bước đi cho khuất mắt. Sốt ruột.

Chưa bao giờ bộ mặt Pôn Húc lại có thể ngớ ngẩn một cách đáng khinh bỉ như vậy. A Nhét Con khinh bỉ Pôn Húc Con ra mặt. Những đứa con nít thường vốn ưa khinh con nít, trái lại chỉ những kẻ sồn sồn mới biết quý con nít mà thôi.

Pôn Húc con nhìn bố tỏ vẻ cóc hiểu gì cả, nó có ý muốn chê con nhỏ A nhét này khùng. Nhưng Pôn Húc Bố thì ông lại ranh mãnh hơn, khôn hơn và ông hiểu thâm thía

tâm trạng A Nhét Con nên ông cười đầy lỏm con tổng ra cửa :

– Nó nói đúng mà hơi ngốc thật, chưa đến tuổi hiểu biết đâu con ạ. Thôi, con bước ra là phải.

Nói rồi Pôn Húc Bố đóng ập cửa lại. Thằng lỏm Pôn con lùng khùng đi ra cổng. Nó lăm bằm chửi :

– Mẹ kiếp ở đời lắm người “tốc” thế này thì sống gì nổi. Tốc từ con bé mười bảy, bà sồn sồn bốn mươi đến cả ông trên năm chục tuổi đầu. Ôi cái cõi đời tục lụy này. Vì chiến tranh và phóng xạ, vì cơm áo hay là vì ái tình mà thiên hạ “tốc” kỹ thế không biết. Còn mình không hiểu là mình có “tốc” hay không ?

Với ý nghĩ vớ vẩn này Pôn Húc Con ngược lên nhìn những cột đèn điện, những bóng đèn điện, những giây đèn điện. Nó nghĩ đến những con đường đầy đèn điện dẫn tới nhà bà A Nhét. Nó nghĩ đến buổi chiều hôm nay trong căn phòng lạnh có tiếng nước chảy ồ ồ ộc, tiếng vỗ tay “bì bạch” từ trong nhà tắm thoát ra, tiếng con chuột to tướng kêu toong-toong tiếng người đàn bà lúc thì êm đềm lúc thì mê man, lúc thì bốc đồng thét lên như còi tàu hỏa. Nhất là ... cái nệm xe pho và cặp kèn xe pho

Pôn Húc con rùng mình một cái như một bị địch thủ đâm vào nách, địch thủ khốn nạn lại còn ghé đầu ngón tay khiến võ sĩ bủn rủn

cả tâm thần, lạnh toát cả xương sống lưng.

Pôn Húc Con vẩy xe tắc-xi với cái ý nghĩ phẳng băng như cái cột cờ, nó hối hả giục tài xế chạy đến nhà A Nhét Mẹ.

Khi anh Pôn Húc Con lò dò lần đến thì cửa hiệu đã đóng, nó hùng dũng bấm chuông, rút một điều thuốc lá đứng thể chờ đợi. — Nếu quý vị nào chưa biết thể chờ đợi phải đứng theo kiểu nào thì cần phải học tập bằng cách hò hẹn mí một vài em ca-ve vào hồi tám, chín giờ sáng. Đứng cái thế này phải có một bộ đầu gối thật tốt. I-nốc-xi-đáp¹³, in-ca bờ-lốc¹⁴, ăn-ti ma-nhê-

13 inoxydable : thép không rỉ.

14 inca block : ghép kín tuyệt đối.

tíc¹⁵ và nhất là cần va-téc-pờ-rúp. Tại sao lại cần watertproof ? Nói nôm na ra là tại sao lại cần không thấm nước ? Tác giả xin trả lời ngay là cái thể đứng gục đầu vô cửa chờ đợi này có thể lâu cả giờ đồng hồ, vì thế nên tốn kém mồ hôi lắm. Mồ hôi sẽ chảy tong tong suốt từ đỉnh đầu đến gan bàn chân, dĩ nhiên là sẽ chảy qua đầu gối. Nếu không «oa téc pờ rúp» thì đầu gối sẽ bị thấm nước, xương sụn sẽ mềm oặt xà lai ra và quý vị sẽ gục trong vòng hai mươi bốn phút. Do đó thể chờ đợi cần học tập, cần phải thành thạo như một con ngựa chiến ra trận mới mong chiến thắng. Trong cái thành phố Saigon này, đã có một ngàn sáu trăm ba mươi hai anh chỉ vì biết đứng cái thể chờ đợi đó

15 anti magnetic : chống từ tính.

mà khiến cho một trăm sáu mươi một người con gái (kể cả ca-ve và con nhà lành hoặc hơi rách một tí) cảm động đến phát mê luôn. Có một điều đáng nói hơn cả là những vị biết đứng thế chờ đợi dai như đĩa phần đông lại toàn là các vị có tuổi, bọn trẻ như... tác giả, như mấy thằng bạn của tác giả như ... Pôn Húc Con ít chịu đựng cái vố này lắm. Một bỏ mẹ. Nặng đầu gối đau lưng không chịu được. Có lẽ vì vậy nên bạn trẻ thương thua luôn, không có gì là oan uổng cả.

Cũng như Pôn Húc Con mới dùng có hai mươi phút mà nó đã kêu ầm lên, nó sùng sục đi đi lại lại như phát điên trước cửa nhà người đẹp. Lâu lâu nó lại nhăn nhó như khi ăn mắm tôm, nó nhẩy bổ

ra đường ngẩn cổ lên nhìn cánh cửa trên lầu có ánh đèn néon sáng choang chứng tỏ A Nhét Mẹt có nhà và đang làm một công việc nào cũng có tính cách sáng choang như vậy chứ không hề có tính cách tối om như đèn ngủ.

Nhưng lúc này Pôn Húc Con bèn nghĩ đến chuyện kiếm hiệp Trung Huê có anh võ sĩ Tàu võ đui cái bép nhảy phục lên cánh cửa, nhẹ nhàng chui đầu và buông mình như chiếc lá rơi trong phòng ngủ của người đẹp. Ôi, hùng tráng biết bao ! Pôn Húc Con nhìn lên một cảnh cây gần đó, nghĩ đến chuyện leo lên cây chuyền ra cảnh và... chui tọt vô.

Nhưng than ôi, ý nghĩ đó bị cúp ngang bởi những dây đèn điện. Nó

nhủ thầm : «Leo lên đấy ma gặp trúng dây đèn thì nó giật cho bỏ bố ! Thôi. Chớ chơi đại. Thà là chờ thêm dăm mười phút nữa đi cho chắc ăn. Pôn Húc Con lại buồn rầu đứng gục đầu vào cánh cửa nhà người đẹp chờ đợi. Lúc đó là gần chín giờ mà bụng dạ Pôn Húc Con còn trống không, còn chay tịnh chưa hề có một hột gì vào dạ dày.

Đúng chín giờ, cánh cửa sắt mới hé ra cùng với khuôn mặt nồn nường của A nhét Mẹ. Nàng cười phây phây.

– Chờ có lâu không ?

Pôn Húc Con lau mồ hôi trán.

– Không ! Mới có dăm bảy chục phút thôi.

A Nhét Mẹ biết là thắng lỗi này đã đứng chờ tóe đom đóm mắt và nó đang ẩm ứ, đang muốn ăn tươi nuốt sống mình nên nàng túm ngực áo nó lôi tuốt vô trong nhà mà xoa dịu nỗi đau buồn.

– Chờ lâu thế gặp nhau mới... vui...

Pôn Húc Con vườn xì mặt ra :

– Nhưng đói thấy mồ !

– Đói ăn mới ngon. Moa sắp sẵn đồ trên phòng rồi, mình chẳng phải đi đâu cả. Hai đứa đóp ở nhà, coi bộ hấp dẫn hơn.

– Đóp ở nhà à ?

– Không thích sao ?

– Thích chứ... Nhưng...

A nhét Mẹ đứng đối diện mí Pôn Húc con, nàng tiến sát lại một chút nữa, tắt bớt ngọn đèn néon cho bớt sáng rồi tát nhẹ lên má Pôn Húc Con khế hỏi :

– Nhưng làm sao ?

Pôn Hác Con ngửi thấy mùi thơm, không phải là mùi thơm nước hoa mà là mùi xà bông “ca đum” thì phải. Nhưng nó đang đói, đói một cách... rùn cả đầu gối ra cho nên nó chỉ nấc lên một tiếng, vừa thở dài vừa trả lời rất yếu :

– Ăn xong rồi mình đi đâu ?

– Còn đi đâu nữa ?

– Ơ... thế ở nhà à ?

A nhét Mẹ rất khoái cái tiếng “Ơ” hồn nhiên vô tội của Pôn Húc Con, nàng cười hì hì :

– Có thích ở nhà không ?

– Ở nhà làm đếch gì ?

– Làm gì thì làm...

Pôn Húc Con có vẻ ngoan và không chịu tìm hiểu nghĩa nên thơ của câu trả lời, nên nó vùng vằng :

– Tôi đói mềm cả đầu gối.

– Chút nữa đớp xong, nó cứng mấy hồi.

– Rồi thì đớp cho nhanh, sau đó mình đi chơi nhé ?

– Sau đó là sau lúc nào ?

– Là... là... sau lúc mình ăn uống, sau lúc mình... không muốn ở nhà nữa thì mình đi chơi, chịu không ?

A nhét Mẹ cười ằng ặc, nàng hiểu rõ ý nghĩa thâm kín và có hướng đi lên thẳng bằng của thẳng lỗi. Nàng kéo tay nó lên lâu :

– Moa thế này mà xuất hiện với toa thì còn ra cái thể thống gì nữa.

– Toa còn khinh moa rách hay là xú giai ?

– Không ! Toa nhóc, toa lai, toa con nít, tuy là toa “bô”, toa “cốt sì tô”, toa “am máp”. Moa bằng này tuổi mà đi rước đèn mí toa cho thiên hạ khóc thét lên à ? Không

nên ! Mình rước đèn trong căn phòng có máy lạnh là tốt hơn cả.

Pôn Húc Con hơi bị chạm tự ái một tí song nó cũng nhận thấy A nhét Mẹ có lý nên nó cúi đầu lừng lững đi theo A Nhét Mẹ lên thang. Khi lên đến lầu rồi nó lừng khừng kéo A nhét Mẹ lại mà nửa đùa nửa thật đầu rằng :

– Giá toa rước đèn mí ông bố moa thì «suya».

– Thà là như vậy còn được hơn.

Nói rồi A Nhét Mẹ lại cười hình hích làm cho cặp kèn xe pho treo toòng teng bên cạnh đó rung lên phưng phưng. Mắt Pôn Húc Con hoa lên, nó chớp chớp và liếm môi quay đi.

Vào đến căn buồng cũ, Pôn Húc Con đã thấy bàn ăn được bày sẵn. Nó kiểm điểm một lượt rất nhanh, bàn ăn gồm có hai cát đùi gà luộc vàng ngậy, một đĩa bào ngư cải xanh, một đĩa cật heo lớn chắc là phải bốn cái cật heo chứ không thể ít hơn, một đĩa tôm chiên bột, một đĩa xà lách trộn dầu dấm, một tô thịt quay ngũ vị, ngoài ra còn các mục muối tiêu, chanh ớt nước mắm xì dầu lĩnh kính khác nữa. Pôn Húc Con phong phong kéo ghế ngồi vào bàn ăn, nó giục chủ nhà y như ông chủ con :

– Thôi đớp đi. Đói mờ cả mắt.

Nhưng A nhét Mẹ đã chịu đớp cho đâu, nàng còn lui cui vẫn nút chiếc ma-nê-tô-phôn xì-tê-rê-ô.

Tiếng nhạc thánh thót vọng ra, tiếng ca của anh da đen «Dân-ny Ma tit» rên rĩ ầm cúng trong bàn «ở nơi tân Si-mat» như nước nở, như kêu đói um sùm phù hợp với cái tâm thần phờ phạc của anh lỏi Pôn Húc Con lúc đó. A nhét Mẹ hỏi nhỏ vào tai Pôn Húc :

– Hay hông ?

Suốt đời Pôn Húc Con nọ chỉ thuộc có hai câu Kiều, nên nó choang luôn vào :

Rằng hay thì thật là hay

Nghe như ngậm đắng nuốt cay
thể nào !

A nhét Mẹ khoái chí giầy lên mà cười. Pôn Húc Con đã tưởng cười xong thì nàng phải ngồi vô

bàn ăn cho được việc, nhưng khổn nạn thay cho Pôn Húc người đàn bà đẹp đó còn đi thay áo một mách nữa.

Có lẽ trong khi làm thức ăn người đàn bà đẹp thành thạo có bốc vài miếng nếm trước cho đỡ buồn nên nàng không đói là phải ! Sức trẻ như Pôn Húc Con mà từ chiều tới giờ không được miếng nào vào ruột có bã người ra không چرا chứ. Mặt mũi Pôn Húc Con cứ chảy dài ra nặng như cả một phiến đá tổ bát mà các kiếm khách bên tàu vườn dùng để thi cử tạ.

Pôn Húc Con liền hậm hực nuốt nước miếng ừng ực làm cho miếng xương mỡ ác chạy lên chạy xuống như con thoi vun vút. Trong khi

chờ đợi nó nhón một miếng ruột bánh mì, chấm tí muối tiêu, vê vê cho rắn lại làm ra vẻ nghịch chơi cho đỡ buồn nhưng... quay đi quay lại thế nào, nó dứt tốp vô miệng nhai lép nhép cũng là để... cho nó đỡ buồn mồm.

Khi A nhét Mẹ ra đến bàn ăn thì Pôn Húc Con nuốt thật vội cho miếng bánh trôi tuột xuống dạ dày như một đầu đạn nguyên tử từ trên quỹ đạo trở về trái đất. Nó xoa xoa hai tay vào mí nhau, mắt nó sáng lên và ung dung cầm đũa.

Nhưng ngay khi đó tiếng chuông gọi cửa vang rền đúng ba hồi dài. A nhét Mẹ đứng bật ngay lên :

– Bỏ mẹ ! Chồng tôi về !

Pôn Húc Con choáng người, mặt mũi nó đã xanh đi vì đói bi giờ lại tái mét đi vì hoảng. Nó cũng đứng bật lên như một cái lò xo “rề-cúp-pê-ra-tura”¹⁶ trong khẩu súng Mỹ. Tiếng nó lạc đi :

– Làm sao bi giờ. Thế này thì chết cha tôi. Bà chơi cái kiểu gì vậy ! Bà hại tôi rồi. Bà tính nhốt tôi vô đây cho “nó” làm thịt tôi hay sao đây ?

Trước cái vẻ cuống quít đó của anh lỏi Pôn Húc Con, A nhét Mẹ phát phọt cười hưng hức. Tay chân Pôn Húc Con cứ run bắn lên, nó nổi khùng ngay bi giờ. Bà liền tút xuyt

– Cười cái mẹ gì ! Chết đến đít mà các cười được thật lạ thế. Bà

¹⁶ récupérateur : thiết bị thu hồi.

“tốc” vừa vừa thôi cho tôi nhờ !
Mẹ kiếp ! Người rùng à ! Nó về làm
thịt chứ đừng tưởng chuyện đùa.

Bằng một dáng điệu khoan thai
hết sức người lớn xứng đáng được
đời kêu là A nhét Mẹ. Người đàn
bà đẹp đó vỗ vai Pôn Húc con ấn nó
ngồi xuống ghế mà từ tốn tuyên bố
rằng :

– Yên trí đi cưng ! Cưng cứ ngồi
đây. Cứ ngồi yên trên ghế này đừng
có đi đâu cả. Đề tôi lo liệu, mọi việc
sẽ ổn thỏa. Miễn là cưng chịu khó
nghe lời tôi nói gì thì cứ gật đầu đi
hiểu chưa.

Nói rồi A nhét Mẹ phăng phăng
tiến ra cửa.

Pôn Húc Con lấy làm một sự giận quá xá, nó cũng nhào theo nắm áo A nhét Mẹ lôi lại.

– “Nó” hỏi tôi đi đâu thì tôi nói sao ? Chẳng lẽ cứ gật loạn lên à ?

– Để tôi trả lời cho.

Rồi A nhét Mẹ lại nhìn đăm đăm vào bộ mặt ngây thơ của Pôn Húc Con, nàng ra vẻ đắc ý lắm, liền tát nhẹ nhẹ lên má Pôn Húc.

– Được lắm. Ngồi vô bàn đi

– Ký gì được ?

– Toa được ! Trông còn ngây thơ vô tội lắm. Yên trí lớn. Ngồi đó nhe.

A nhét Mẹ lại cười hình hích và phăng phăng xuống thang. Khi

đó Pôn Húc Con lừng khừng trở lại ghế ngồi để nhìn hai cái đùi gà vàng ngậy thềm ơ là thềm ! Mồ hôi nó vả ra, mặc dù ngồi trong phòng lạnh. Nó vượt ngực rồi lăm lăm suy tính rất kỹ :

– Bi giờ ngồi đây, đồng ý rồi, nhưng nếu thằng cha A nhét Bố lên, nó nổi cơn ghen bất tử, nó quạt cho một trận gậy giò thì ăn nói làm sao ! Đúng là bố mình hại mình. Bố ơ là bố. Bố bắt tôi đi vào hang cọp thế này có chết cho tôi không ! Nó mà bẻ gãy chân tôi là bố chịu hoàn toàn trách nhiệm. Bố làm tim tôi muốn rụng xuống đất cái búp đây nè ! Tuy nhiên... dù sao tôi cũng phải liều, tôi cũng phải xứng đáng là con bố. Tôi nhất định liều. Tôi... đi trốn. Hì hì... Đi trốn cho chắc

ăn. Tôi chắc ông chồng bà A nhét Mẹ cũng “cốt sì tô” lắm. Bà ý “đô” thế, “văm” thế چرا mà ! Tôi cóc sợ, tôi cóc cần, nhưng tôi không muốn gây sự mí những thằng “kít tô”, mất công lắm.

Nghĩ đến đây. Pôn Húc vườn ngồi thộn ra trên ghế, nó còn dùng dằng nửa ở nửa đi thì tiếng giày uỳnh uych nện trên cầu thang như cả một đại đội lính tập đi dàn hàng để duyệt binh trên đường phố làm tinh thần Pôn Húc Con rùn lại, ý chỉ đi trốn được một dịp khuyến khích triệt để nên không cần nghĩ ngợi lang thang. Pôn Húc Con vút dậy như mũi tên lao vút vô trong buồng tắm. Nhanh như chớp, Pôn Húc Con vặn tắt ngọn đèn và chui trong một góc nhà kéo tấm vải hoa

vườn dùng làm ri-đô khi cần thay quần áo, đừng nín thở. Nó nghe rõ tiếng tim nó đập uỳnh uỳnh như trống làng có cả tiếng thanh la náo bạt gõ loạn xạ. Nó tự chửi nó : “Bố mày ! Pôn ơi ! Làm ký gì cho khổ tấm thân thể này. Lần sau thì thôi nhé !”

Và khi có tiếng cười hừng hực của A nhét Mê ở nhà ngoài thì một con chuột to tổ bố chạy đâm sầm vào chân Pôn Húc Con. Ông lỏ giật thót người lên và dù trong trường hợp thập tử nhất sinh này ông lỏ liền liền tưởng tới cái sự đùa nghịch hồi chiều mà A nhét Mẹ đã nghịch ngợm dí con chuột vào tay ông. Dem so sánh hai trường hợp Pôn Húc Con cảm thấy nó khác nhau quá. Một đằng là sự nhột nhột êm

ru làm cho người ta kêu ừ ừ lên, một đằng là sự nhột nhạt hôi hôi làm cho người ta muốn khóc giãy lên, khóc thét lên như trường hợp của nó lúc này.

Pôn Húc Con thở dài trong bóng tối. Vài con muỗi vo ve xông ra hỏi thăm sức khỏe làm Pôn Húc Con càng cảm thấy chán đời kinh khủng.

Ngoài kia không hiểu tiếng chuột kêu hay là tiếng chân đi kêu “chan chát”. Pôn Húc Con rùng cả mình. Nó ngo nguậy cái đầu rồi lại đứng im lắng tai nghe.

Một lúc sau Pôn Húc Con nghe rõ phần đối thoại sau đây :

– Em chưa ăn gì cả. Em đợi mình về mí chịu ăn. Cơm em làm sẵn, vắng mình em nuốt không trôi.

– Thế à ! Vợ tôi ngoan quá. Anh xin lỗi. Hồi này công việc nhiều quá, họp hành lu bù anh mới được bầu làm hội phó hội ái quốc, kinh niên việc gì anh cũng phải làm, anh hội trưởng thì đốt đặc cán mai, thậm chí nhằm cộng sản mí tư bản, lẫn lộn giữa người quốc gia mí người nước bạn tự do, sống thế đếch nào được !

Tiếng A nhét Mẹ cười hí hí một cách... rất tốt và rất nũng nịu, nàng khẽ hỏi vu vơ vô thưởng vô phạt :

– Thế à ?

Anh chồng lại kể một lô xí xô :

– Hồi này anh làm lớn lắm. Cách mạng mà ly. Hì hì. Sư bố thẳng Nhu ngày xưa nó hành hạ mình, nó đêch cho mình làm dân biểu. Bi giờ nó bỏ mẹ nó mí mình. Giá hồi đó nó cho mình làm dân biểu thì đúng là đời mình đi đứt, mình lại bỏ mẹ mình mí nó. Hà hà... Bi giờ hội mình lớn lắm, toàn là người trí thức cả trừ ông hội trưởng hơi dốt một tí nhưng ít ra cũng là một nhà kinh doanh khét tiếng, ông ấy làm chủ bốn cái hiệu phở, có đủ các thứ phở tái, phở gân bò phở gà, ngon ra phết.

Tiếng A nhét Mẹ ngáp.

– Thế hả ? Hách nhỉ.

– Hách chứ sao lại không hách. Phó hội trưởng là anh, anh thì khỏi cần phải giới thiệu, em biết rõ rồi, biết quá nhiều là đẳng khác, biết tuyệt vời từ đời tư, từ cái thuở hàn vi đến thời buôn bán bự đi xe hơi, biết từ chân lên tới đầu, từ sợi tóc đến sợi râu hì hì... đúng không ?

– Không đúng.

– Sao lại không đúng.

– Em... quên rồi. Vấn đề đó cho phép em xét lại, em kiểm điểm lại tình hình.

Tiếng cười của ông chồng ông ổng như tiếng sủa của một con “bẹc dê” về già. Rồi anh ta kêu ré lên :

– Để yên cho người ta kể tiếp nào. Làm ký gì thế, nhột thấy bà đi. Người ta chưa kể hết mà.

Còn thằng đệ nhị phó hội trường, thằng thủ quỹ. thằng thư ký, không kể đến nó, nó buồn !

– Tí nữa kể không được sao ?

– Anh đang hứng ...

– Tôi cũng hứng...

Yên lặng một vài giây. Anh chồng đứng lên nện gót giày cồm cộp trên nền nhà và lại tiếp tục ba hoa xích xộ như các vị ứng cử dân biểu hồi xưa kể lể về cái đời tư thom lừng của mình trước một số cử tọa phần đông là bà già con nít không đủ tiền đi coi cải lương. Tiếng anh chồng đồng đọc ra vẻ :

– Còn anh đệ nhị phó hội ái quốc kinh niên thì hách lắm, tây lắm, có bằng cấp đảng hoàng. Anh này cao ráo sạch sẽ, quần áo luôn luôn chỉnh tề. Anh ta vốn xuất thân từ Pa-ri. “Đíp-pờ-lô-mê cúp-pưà đờ Pa ri”¹⁷. Nghe ghê chưa.

– Ghê bỏ mẹ ! Thế ra, anh ta “tây” là vì làm tới ... nghề thợ may tây cưa à ?

– Chứ sao. Thợ may tây có bằng đảng hoàng mà !

– Thế thì hội anh chiếm giải nhất về bằng cấp, về lịch sử, về văn minh tiến bộ rồi còn gì. Anh có định ra ứng cử một phát nữa không ?

¹⁷ diplôme de coupe de Paris : bằng tốt nghiệp về kỹ thuật cắt may và thiết kế Paris.

Anh chồng lại cười hình hích, cười như một nhà làm chính trị “pít tông”, dưới thời phong kiến độc tài được bà cố ô kê cho làm dân biểu, nhưng vườn còn ra cái điều lừng khừng khi có ai tới vấn an “kỳ này cụ có ra không, cụ không ra thì còn ai ra vào đây nữa”. Anh chồng lấp lửng tuyên bố :

– Để còn xem.

A nhét Mẹ chếp miếng tem tép.

– Lại ăn cơm nhà vác ngà voi thôi. Bán bao nhiêu cái bù loong, bao nhiêu cái bu-gi cho ông ra ứng cử đây. Lần trước, ông có biết ông xài hết bao nhiêu không ? Tôi tính sơ sơ là phải bán tới bốn triệu cái bù loong, hai triệu cái bu-gi, một triệu cái đánh vít mí đủ tiền đó.

Anh chồng gạt phăng xi lô ngay đi :

– Bà này nói chuyện, đúng là đàn bà, chuyện quốc gia dân tộc, chuyện chống cộng chứ đâu có phải chuyện đùa mà tính toán bĩ ối như vậy.

A nhét Mẹ vỗ đùi bém bép.

– Bĩ ối là ký gì. Ông bĩ ối thì có. Buôn bán bị giờ khó khăn chứ ông tưởng chuyện chơi sao. Ông thử tính những anh có xe hơi ở xứ Sài Gòn này coi. Bao nhiêu lâu nó mới chịu thay một cái bu-gi, bao nhiêu lâu nó mới chịu mua một cái bù loong, bao nhiêu lâu nó mới chịu thay một cái đinh vít. Có là cả năm. Ấy là không kể những thằng lưu manh, mất cái bù loong

thì nó đi chồm xem xe nào hở ra là nó đóp liền, cũng như mất cái gạt nước, chúng nó đi ăn cắp lại của nhau hoặc là phát tiền cho mấy thằng lỏi coi xe đi đóp lại của thiên hạ. Cứ như thế đến đời thuở nào mình mới bán được một cái. Thế mà phải hàng triệu cái mới đủ tiền cho ông đi ứng cử, có ba đời nhà tôi không.

Anh chồng có vẻ buồn, thở dài hồng hộc. Anh ta cụt hết cả hứng diễn tả về đời tư lý lịch của những vị thơ ký thủ quỹ trong cái hội ái quốc kinh niên mà anh ta đã dốc lòng phục vụ. Anh ta quay ra xử nhũn mí vợ.

– Nếu anh có ứng cử chẳng nữa cũng là ứng cử cho em một phần.

Sau này làm bà nọ bà kia có phải hách bao nhiêu không ?

– Tôi cóc cần. Tôi là gì cũng được, miễn là tôi không dại gì ném tiền xuống sông. Công tôi khó nhọc, tôi để tôi đớp, cho con tôi đớp. Vả lại thời buổi này, thời buổi cách mạng, làm tới ông gì cũng cóc hơn ai, chỉ có phờ râu tôm ra thôi...

Anh chồng cù lần cứ cười hề hề !

– Nghe bà nói cách mạng y như nhà cách mạng thật, hơn cả các nhà cách mạng giả hiệu nghe ớn cả cái đường lưng xương sống.

– Tôi nói chuyện cách mạng hồi nào ? Vờ vẩn ! Chỉ có anh, mỗi lần anh về là y như anh mang chuyện

quốc gia dân tộc ra anh ca, anh mang cái hội cù lần chán như cơm nếp nát của anh ra anh diễn tủa. Hội của anh tôi đã nghe nói tới có mấy trăm lần. Lần nào cùng chỉ có một anh chủ tịch mà theo lời anh thì dốt hơn cả anh, một anh chuyên về bu-gi và bù loong xe bốn bánh là anh, một anh thợ may tây có bằng tận bên tây do một mục đầm cấp, còn lại là một anh thợ ký làm nghề cạo lông heo từ bên kia Bến Hải vượt tuyến về Nam, một anh thủ quỹ thợ điện chuyên hàn kết sắt. Anh còn một trăm năm mươi hai ngàn hội viên, nhưng toàn là hay là... dự khuyết hay khuyết tịch phải không ?

– Đúng. Bà này thông minh tề. Sao bà nhớ dai thế. Cái gì cũng dai

kinh khủng sống sao dạng cưa chứ ?

Anh chồng tự tán thưởng cho khôi hài nửa tình, nửa đùa của mình bằng một tiếng cười hì hì. Nhưng lúc đó, có lẽ A nhét Mẹ đã nổi sùng lên rồi nên nàng liền sỉ vả tút xuyt !

– Anh này ... vô duyên bỏ mẹ.

*

Đứng ở phía trong nhà tắm, Pôn Húc Con suýt nữa thì phọt lên cười. Nó cắn môi và nghĩ đến bộ mặt của con người hùng – tức là cái bản mặt của A nhét Chồng – lúc ấy nghệt ra, ngổng ra, coi thộn không chịu được. Nó chửi thầm : “Mẹ kiếp ! Anh này vô duyên thế

chẳng trách bị cấm năm bảy cái sừng bò lên đầu là đáng đời lắm.”

Pôn Húc Con đang suy nghĩ và đang sung sướng một mình trong bóng tối như vậy thì bỗng tiếng A nhét Mẹ hốt hoảng la vang :

– Quái nhỉ thằng lỏi con đâu rồi ? Thằng Pôn đâu rồi ? Nó vừa ngồi đây mà.

Tiếng anh chồng ngẩn ngơ :

– Pôn nào ? Pôn nào mà lại vô đây ?

– Thằng Pôn ý mà ! Thằng oắt con, con bác Đốc Phơ hồi xưa mình gặp ở dưới tỉnh, anh nhớ không ? Thằng bé sinh trai hồi xưa, khi bà cụ tôi chết, tôi đưa anh về bác Đốc Phơ cũng đưa chồng con về làm

ma ý mà. Sao anh kém thông minh thế !

Anh chồng ngồi ngẩn ra một chập rồi mới vỗ đùi đánh bốp một cái.

– A thằng ôn con đó tôi nhớ rồi. Nó đâu ?

– Nó vừa ngồi đây mà. Nó mới ở dưới tỉnh lên. Tôi biểu nó ngồi đây ăn cơm mí tôi thì ông về. Bố anh lỏi, chắc lại chui vô buồng tắm rồi không mở được cửa ra hản thôi. Cái khóa cửa buồng tắm nhà mình chả hư mà, kêu mãi mà thợ chưa đến sửa.

Bị A nhét Mẹ chọc đúng tim đen, Pôn Húc Con đứng trong buồng tắm cứ run lên bần bật. Nó lẩm cẩm nhủ

thầm rằng : “Cẩn thận, kéo thẳng chồng này nó dử mình ra, nó đâm mình một phát bỏ bố ! Cứ giữ võ trước là hơn. Mình phải ra, mình sẽ ra, người đẹp khêu gợi máu anh hùng như thế này là mình phải liều rồi. Đợi tao một tí, tao đi tiểu cái đã kéo mày dầm vào bụng tao thì nguy lắm. Đợi một tí, tao xắn tay áo, xắn quần đàng hoàng. May quá, hôm nay tao đi giày tây ống, mũi nhọn. Tao mà đá vào mày một phát thì mày què. Cẩn thận nghe cưng ! Tao ra đây. Vị anh hùng thời trung cổ ở trong nhà tắm ra đây. Nên nhớ là tao đi tiểu rồi đấy nhé ! Có dầm vào bụng tao cũng không ăn nhằm gì đâu. Từ chiều tới giờ tao ăn có mỗi miếng ruột bánh mì bằng hòn bi ve. Hòn bi đó mà bắn ra, có khi mày vỡ mặt mà chết ạ.”

Nghĩ ngợi lắm lắm như thế rồi máu anh hùng của Pôn Húc Con nổi dậy. Nó phẩy phây ho lên một tiếng làm ra cái điều “Có ta đây, ta vưỡn đứng đây”, rồi bước phăng phăng ra cửa đứng chờ.

Tiếng A nhét Mẹ hỏi vọng vào :

– Pôn ở trong đó hả cháu ?

Pôn khuỳnh tay, xuống tấn :

– Dạ, có cháu đây.

– Cháu làm chi đó ?

– Cháu... chơi.

– Chơi mí ai ?

– Chơi một mình. Cháu... bắt mấy con chuột. Chuột to quá chuột

chạy nhem nhép, kêu... toong toong !

Tức thì A nhét Mẹ. có lẽ còn hình dung thấy con chuột hồi chiều dí vào Pôn Húc Con làm cho thẳng bé kêu lên ừ ừ, nên nàng thét lên. Nàng chui tuột vô nhà tắm.

Thằng bé Pôn Húc Con lại kêu ừ ừ. A nhét Mẹ vừa cười hì hì vừa đánh trống láp.

– Mặc cỡ gì, ra đây ! Khỉ ạ.

Thằng bé Pôn Húc Con lại kêu ré lên như còi tàu hỏa. A nhét Mẹ vưỡn cười hưng hức

– Thằng này kỳ quá nhỉ ?

– Bà kỳ thì có.

– Thôi nhé ?

– Ủ tiên sư đưa nào còn trẻ lại
vẫn để con chuột nữa. Chơi chuột
mãi chán rồi.

Sau đó A nhét Mẹ sênh sệch
lôi anh lỏi Pôn Húc Con ra phòng
ngoài. Ông chồng của A nhét Mẹ
vốn là người lịch sự, vốn là người
có ba đời uống nước ao tù, ăn cơm
gạo đỏ mới uống nước máy có nửa
đời người mà biết làm chính trị
xách cà táp cả ba bốn niên gần đây
nên ông ta đứng bật dậy, xòe tay
bắt tay Pôn Húc Con.

– Chào cháu ! Hì... hì... Bác là
bác Bảy Bà loong đây cháu nhớ
không ?

Mặt mũi ông Pôn Húc Con ngay
đơ cán cuốc ra. Dù nó cố lắm cũng
không thể nhớ là đã gặp thẳng cha

này ở đâu. Và ngược hẳn lại với sự tưởng tượng của nó khi còn u mê đứng trong buồng tắm – anh chồng A nhét Mẹ tức là bác Bầy Bù Loong không “cốt sì tô”, không “bô”, mà trái lại cha ta gầy ốm như một cái que tăm, mặt mũi hơi đen, đó là thứ đen kết tụ bao nhiêu đời mưa nắng dãi dầu, ngời đầu phố chữa ze gấn máy, tháo ráp bu-gi, vắn qua vắn lại mấy cái bù loong xe bốn bánh thuộc loại “cát tó đít-duýt” [“cát-to đít-duýt” ; phiên âm từ “quatorze dix huit” : năm 14-18. Ý nói xe hơi cổ từ năm 1914-18.] chứ không phải thứ đen thơ, đen công tử, đen văn minh của người thành phố. Nó ước lượng rằng anh này cùng lắm đem lên cân cả người, và các thứ linh kính trong dạ dày có quần áo, cả đôi giày mồm gót, chấp luôn cả hai

chiếc răng vàng cũng chỉ được bốn
mốt bốn hai ký lô là cùng Do do
vị anh hàng Pôn Húc Con lấy lại
được phong độ ngay tức khắc và
liên tút xuyt nhớ đến lời A nhét Mẹ
đã giới thiệu nó mí ông chồng. Nó
liền rạch mảnh mím với bác Bầy
Bu Loong của nó.

– Nhớ chứ ! Nhớ quá ấy chứ ly.
Làm sao mà quên bác được.

Bác Bầy Bù Loong liền tròn xoe
mắt lên :

– Mà y nhớ bác cưa à ?

– Nhớ lắm. Nhớ hồi Bác về làm
ma cho bà... hì hì... bà gì đó ! Hồi
ấy bác trẻ hơn bi giờ, đẹp trai hơn
bi giờ nhiều.

Bác Ba Bù Loong như người có được bạn tri âm, bên ôm lấy Pôn Húc Con mà reo ầm lên :

– Đúng vậy ! Hồi ấy tao trẻ, tao khoẻ. tao đẹp hơn bi giờ nhiều, chả thế mà bà nào bà ấy mê tao như điều đồ. Trời ơi ! Thăng nhỏ này thông minh quá, mày là thánh con à, hay là thần đồng ! Nhất mày, tao chưa gặp thằng bé nào như mày. Hì... hì... Tao phải tuyên truyền cho mày vào hội tao mí được.

Pôn Húc Con được tặng bốc như vậy thì lấy làm mãn nguyện lắm, nó lại làm ra vẻ hiểu biết hơn người, nó nói luôn một lèo :

– Cháu biết bác quá mà. Có phải bác làm hội phó hội ái quốc kinh niên không ạ.

Mặt ông Bầy Bù Loong vênh lên :

– Đúng ! Sao mày biết ?

– Báo có đăng mà.

– Đúng ! Thằng này giỏi quá, ôn con thế này mà ký gì cũng biết, phục mày thật. Mày còn biết gì nữa không ?

Đến đây thì Pôn Húc Con phải tự thú nhận rằng nó cóc còn biết một tí gì về đời tư sự nghiệp của anh Bầy Bù Loong này nữa. Nó ngẩn mặt ra vài ba phút rồi lùng khùng gật gù :

– ề ra còn nhiều thứ cháu biết chứ, nhưng ở đời biết nhiều quá cũng không tốt “Tú co nết, tú xa voa” là những anh ba hoa, cho nên

cháu cũng chẳng muốn nói ra làm gì. Người ta thường nói : Thùng rỗng thì kêu to, những anh nói nhiều là những anh cóc biết mẹ gì hết trơn. Bởi vậy, cháu xin phép bác cho cháu được giữ một thái độ im lặng.

Nói rồi Pôn Húc Con lừng lững tiếng ra bàn ăn, kéo ghế ngồi, rất trịnh trọng khoanh tay chờ đợi, Đúng là cái kiểu ngồi của những vị long trọng viên mỗi khi ngồi trên bàn chủ tọa một cuộc họp dù có tính cách lịch sử hay... không lịch sử tí tẹo nào.

Anh chồng A nhét Mẹ tức là anh Bảy Bù Loong chưa bao giờ thấy một thằng lỏi con nào khôn ngoan, điềm tĩnh, chín chắn, đạo

mạo, tư cách như thế này cả. Anh ta ngồi im ngấm nó thật lâu. Nó có vẻ đường bộ, chững chạc, có những nét quan cách, hách dịch của anh «Ngô Tông Tông» [Ngô Tổng thống.], khi còn đương thời ngồi trên cái ghế bành chân quỳ, tay ngai có hai con rồng đang lộn tùng phèo. Anh ta đưa mắt nhìn vợ, tức là nhìn A nhét Mẹ, rồi gật gù :

– Thằng này khá lắm. Nó giống bà nó như hệt. Hồi xưa bố nó làm tới chức giám đốc sở du hí quốc gia چرا mà. Con nhà nòi có khác.

A nhét Mỹ khoái chí cười tưng tưng. Nàng liền lên tiếng hỏi xỏ :

– Bố Sì Mít của mày hồi này làm gì cháu ?

Pôn Húc Con cóc hiểu Sì Một là thằng cha căng chú kiết nào, nhưng cái óc thông minh của nó, nó hiểu ngay là lúc này nó đã được A nhét Mẹ giới thiệu nó con bà Đốc Phơ và bi giờ bà ý lại nói nó là con anh Sì Mít thì tất là anh Sì Mít phải là chồng bà Đốc Phơ.

Nghĩ đến đây thằng lỏi Pôn Húc Con bỗng ngẩn người ra, nó thấy hai cái tên Sì Mít và Bà Đốc Phơ có vẻ quen quen. Đúng ! Nhất định là nó có gặp hai cái tên này ở đâu rồi. Nó cố moi óc tìm, tìm mãi. Rồi thằng Pôn Húc Con bỗng giật thót người lên. Nó đã gặp hai nhân vật này trong hai cái phóng sự của một anh viết phóng sự ra tiền của thời đại chúng ta hôm nay. Thôi, đúng rồi. Bà A nhét Mẹ muốn cho dễ bề

thông cảm dễ bề nói đến những tình tiết lâm ly mà không bị lộ tẩy nên lấy nhân vật tiểu thuyết phóng sự ra gán làm «ông bà cô». Pôn Húc con chắc ăn. Pôn Húc Con quay lại nhìn A nhét Mẹ tùm tùm cười ra cái điều thông cảm rồi nó trả lời ngọt sớt như mía lùi :

– Ông bố Sì Mít của cháu ra làm báo, nhưng kể từ khi báo đóng cửa, ông ý chán quá nằm nhà, chạy áp phe vật, cũng đủ tiêu.

– Còn bà cụ nhà cậu ?

– Bà cụ nhà cháu chết từ khuya rồi.

Anh Bầy Bà Loong làm ra vẻ giật mình thương tiếc, liền bật người lên mà rằng :

– Ôi ! Bà ý chết hồi nào vậy ?

Pôn Húc Con trả lời tỉnh bơ :

– Bà ý bị một thằng viết phóng sự đâm chết.

A nhét Mẹ hiểu ý, nhưng lại làm ra bộ thương tiếc buồn rầu chửi rằng :

– Đều nhỉ. Sao nó lại đâm chết người ta ?

– Nó đâm chết để bố Sì Mít cháu được tự do kết hôn mí bà Phán Phom.

A nhét Mẹ hiểu ngay là thằng lỏi Pôn Húc khoái cái nhân vật «Phán Phom phu nhân» hơn nên chính thằng Pôn Húc Con... đâm chết bà Đốc Phơ cho bố Sì Mít nó kết duyên

mí bà Phán Phom chứ không phải
thằng khốn nạn nào giết hết. Bà lại
ngậm ngùi chửi nữa :

– Sư đời ! Đều nhỉ.

Anh chồng chẳng hiểu ra cái
đầu đuôi mẹ gì cả, anh ta lăm cằm
nói lép nhép một mình :

– Thế là cái đích gì !

Pôn Húc Con chép miệng :

– Chẳng là cái đích gì hết trơn.
Vớ vẩn thế thôi. Bà Đốc Phơ chết
thì bố tôi lấy bà Phán Phom. Bà này
đẹp hơn, hấp dẫn hơn và... thơm
hơn.

– Thơm là ký gì ?

– Thơm như múi mít.

Trả lời rồi Pôn Húc Con cười khẳng khặc. Cười như một triết nhân được nghe đời nói chuyện tiểu lâm lần thứ nhất. Sau đó nó quay vào bàn ăn hồn nhiên lên tiếng :

– Mình đớp thôi chứ hả các cụ.

A nhét Mẹ hiểu thấm thía là thằng lỏi này đã đói từ lâu nên nàng cũng biểu đồng tình ngay :

– Đớp thì đớp. Hai bác cháu cậu cứ đớp trước đi để tôi đi lấy thêm bát dào.

Anh chồng A nhét Mẹ cũng lững thững lại ngồi vào bàn. Anh ta nói một câu rất điệu, ý như cái điệu độc đáo của các cụ nhà mùa miền

Bắc, muốn đớp song lại cứ còn làm ra cái điều... tư cách vật :

– Tôi ăn rồi, nhưng có cậu thì ăn vài bát nói chuyện cho ... vui vậy thôi.

Pôn Húc Con nghĩ thầm : «giá ông cứ ngồi đó, đừng có đớp, mình nói chuyện mí nhau còn vui hơn nữa. Tôi đỡ bị mất một miếng đùi gà !» Nghĩ rồi nó ngồi nhìn một cách cay cú, anh Bầy Bù Loong phây phây gặm miếng đùi gà luộc to tổ bố. Mẹ kiếp ! Thế mà biểu đớp rồi ! Sao đớp kỹ thế cha nội ! Pôn Húc Con chửi thầm và Pôn Húc Con cũng không hề chịu kém, nó đớp nốt cái đùi gà còn lại. chưa bas giờ nó thấy miếng thịt gà nào ngon đến như vậy.

Sau khi đã đớp đông đớp tây lưng lửng cái dạ dày rồi, anh Bảy Bử Loong mới quay ra thảo luận mí Pôn Húc Con về các vấn đề chính trị quốc nội và quốc ngoại.

Pôn Húc Con thì không hiểu mẹ gì các vấn đề này cả. Nó ngồi, chịu chuyện bằng cách vâng dạ loạn xà bì, chả mấy khi một nhà làm chính trị lại được ngồi giảng giải lý thuyết Cộng sản và chống Cộng sản cho một anh nghe, mà anh ta chỉ biết vâng vâng dạ dạ thì thật là một điều hiếm hoi, quý hoá hết chỗ nói.

Thường thường những nhà làm chính trị hay kêu một cách văn minh hơn là những chính trị gia kiểu chính trị gia Bảy Bử Loong

ngồi nói chuyện mí nhau thì đếch anh nào chịu anh nào cả. Anh nào cũng thích đấu, cũng thích trở một tí tài vật, cũng đòi giảng lý thuyết cho thằng khác nghe. Anh nào cũng đòi được quyền phát biểu ý kiến mà hầu hết là những ý kiến ngang phè, thối hoắc, không ai tiêu thụ nổi. Chính các anh ấy cũng cóc chịu nổi ý kiến của nhau. Cho nên thường thường là các chính trị gia này cãi nhau um xùm là đúng luật rồi, không còn chệu đi đảng nào được nữa.

Nếu chẳng may quý vị độc giả thân mến nào của bốn báo có một buổi sáng sớm ra ngõ gặp gái, vô phúc bị tham dự một cuộc cãi vã về chính trị đại khái như chính trị Bảy Bà Loong thì quý vị dù có bình

tĩnh đến mấy, có lịch sự đến mấy cũng phải... khóc thét lên, úm tai đi rửa mấy chục ngày còn chưa hết.

Trên cái cõi đời này, bên cạnh chúng ta, bên trên bên dưới chúng ta có lẽ không thiếu gì những người, những ngọm và những nhà chính trị «ngang như bò đá». Nhất là vợ phải mấy anh từ vùng «Cộng cụ» bò về nói chuyện Quốc gia dân tộc mí võ mặt. Các anh ấy tưởng các anh ấy là thánh con chắc !

Nói tóm lại, chính trị gia Bảy Bà Loong cũng như hầu hết các chính trị gia «ngang như bò đá» khác, gặp được một thằng chỉ biết ngồi thộn ra nghe chuyện chính trị thì lấy làm quý lắm, lấy làm một sự tri kỷ lắm nên cứ phom phom

nói hoài, nói mãi không thôi, nói đến văng cả mấy chục lít nước bọt ra bàn, nói đến nổi mồm mép khô rang có tí bựa rằng nào bắn tiệt cả vào mâm cơm khiến các đĩa thức ăn vơi rồi lại có thể đầy được như thường. Bắn không chứ ly.

Anh Bầy Bù Loong nói riết rồi mệt phờ cả râu tôm ra mà trong khi đó Pôn Húc Con không hiểu được một cắc nào. Giá chính trị gia Bầy Bù Loong chỉ nói một vài câu nôm na mách qué may ra Pôn Húc Con còn hiểu được một tí, nói nhiều quá, càng nói, Pôn Húc càng đếch hiểu gì cả. Đó cũng là trường hợp điển hình của một số không nhỏ những anh làm chính trị ấm a ấm ớ của thời đại chúng ta hôm nay.

Và, tới đây xin phép quý vị cho tác giả được phép gán cho các nhà chính trị đó một cái tên thật kêu, một cái nhãn hiệu vô cùng quý báu và cao đẹp là «Chính trị gia a la mốt đời Saigon Tốc» ; nếu cần có thể chưa thêm niên hiệu là một chín sáu tư hoặc một chín sáu lăm, sáu sáu, sáu bảy, sáu tám... vân vân.

Lại nói về me sừ Pôn Húc Con, sau khi đã chịu một mách «coọc vê»¹⁸ vô cùng khốn nạn, nó nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường đã là mười một giờ kém năm phút. Mắt nó bỗng sáng lên, nó nghĩ đến 18 «Coọc vê» (hoặc «coóc-vê») là từ phiên âm từ danh từ corvée trong tiếng Pháp. / Trong lịch sử, thuật ngữ này mô tả các công việc lao dịch, khổ sai, hoặc các nhiệm vụ tạp dịch (như quét dọn, làm cỏ) không công hoặc bị cưỡng bức.

Pôn Húc Bố – tức là bố thẳng Pôn Húc Con – mí A nhét Con – tức là con A nhét Mẹ không hiểu bi giờ ông ý mí con bé ở nhà hay là đưa con bé đi giang hồ đây đó. Nếu ông ý tán được nó ở nhà thì đúng ông ý là thánh con, ông ý xứng đáng là Pôn Húc Bố. Chỉ sợ ông cụ lại nổi máu quân tử Hồng Koông lên đưa nó đi ăn, đi chơi, nó bắt địa cho một mách rồi lại làm mặt cha chú đưa nó về thì đến... con nhỏ A nhét cũng phải buồn chứ đừng nói đến người ngoại cuộc.

Pôn Húc Con lăm cằm cười một mình.

Lúc đó anh Bầy Bù Loong đang nằm thở rốc trên chiếc giường nệm trắng. A nhét Mẹ từ nãy mất tích,

bi giờ bà mới xuất hiện trong bộ đồ đen, đen từ cổ tới chân, đen một cách hấp dẫn ra riết. Bộ đồ đen này đã từng được tác giả mệnh danh là bộ đồ «chồng em vừa chết». Ngoài cái tính cách bi thảm của cái sự chồng em chết, em buồn, em... đi lang thang thơ thẩn mỗi mình lại còn có tính cách bày hiệu một sự tự do, một «ê ta líp»¹⁹, một sự ra vô thông thả nếu anh chịu khó nhảy tường, uýnh vật với chó béc dê lần thứ nhất và chỉ có lần thứ nhất mà thôi. Lần sau anh ta sẽ vô ban ngày, vô cửa chính, được tiếp rước ân cần. Đó là tất cả cái ý nghĩa hấp dẫn đầy hướng đi lên ngay boong, thẳng vút của bộ đồ đen «chồng em vừa chết».

¹⁹ État libre : trạng thái tự do.

Quý bạn đọc thân mến thử tưởng xem, một người đàn bà trên dưới bốn mươi, vào cái cỡ tuổi bà A nhét Mẹ thân mến của chúng ta đây, có một thân hình tròn trịa, thơm mát, căng dài, ngực nở mà bụng đồ đen đỏ đi phăm phăm trên đường Tự Do vào quăng bảy giờ thiếu mười lăm, nghĩa là lúc mấy vị tây nhà đèn chưa chịu bật đèn thành phố, trời còn chập choạng nửa nạc nửa mỡ, tranh tối tranh sáng thì có... mê không chứ lý. Đó là một bức tranh hoàn toàn nhất nếu quý vị ưa coi tranh. Đó là một đề tài thơ nhất, mộng nhất nếu quý vị ưa làm thơ kiểu Nhất Tuấn và đó cũng là một hình ảnh tiểu thuyết phóng sự nhất mà bất cứ một phóng sự gia tiểu thuyết gia nào trên cái cõi đời này cũng cần lấy đó làm một

tí cảm hứng để diễn tả hoặc là để đầu hót về các mục cuộc đời ái tình và sự nghiệp của đàn bà.

Trở lại mí bộ đồ đen của Á nhét Mẹ chúng ta thấy gì. Pôn Húc Con thấy gì ? - Thấy rằng :

Nàng bận chiếc áo dài đen, cổ cao nhưng dù cổ cao cũng như không. Bởi chiếc áo thùng lố chỗ, thùng loạn lên như một bức rèm cửa khoe nửa kín nửa hở cái gò ngực màu trắng ngà ngọc, một thứ màu trắng hồng hồng một cách khoẻ mạnh, hứa hẹn những cú đâm tóe lửa – nếu nàng có học «bốc ăng-lê»²⁰, trong trường hợp nàng không biết bốc ăng-lê thì quý

20 «bốc ăng-lê» hay Đấm bốc (còn gọi là Quyền Anh hay Boxing) là một môn võ thuật và thể thao đối kháng hiện đại sử dụng đôi tay đeo găng để tấn công và phòng thủ.

bạn có toàn quyền tưởng tượng ra những cú đâm khác, tác giả không có ý kiến và không phản đối.

Chiếc áo này phải may thật khéo, không được phép để lộ ra bất cứ chỗ gọi cảm nào. Nghĩa là một vừa hơi phải thôi và tuyệt đối không được may bằng vải rẻ tiền. Nếu may bằng vải rẻ tiền thì người mặc sẽ trở thành bà cụ già móm mém quyết thủ tiết thờ chồng.

[báo quá xấu bị in đè không
trích xuất được.]

Pôn Húc Con cười mờ cả mắt :

– Tất nhiên. Nhưng nếu cháy nhà hoặc là có súng nổ thì sao ? Bà thui ông ấy còn gì.

A nhét Mẹ bữu môi :

– Ông ấy toàn xương cả mà cháy thế nào được. Tắm xăng đốt hoài còn chưa mùi gì.

Câu trả lời có tính cách khoa học đó khiến Pôn Húc Con khoái chí, nó nhìn lại tấm thân bề thế của nó và lần thứ nhất nó thấy nó ... quả là có đẹp trai và quả là có «xuých xe»²¹ mí đàn bà thật, do đó, nó đi đứng có vẻ hiên ngang lắm.

21 «Succès» là một danh từ trong tiếng Pháp mang ý nghĩa là sự thành công, sự thắng lợi hoặc sự thành đạt.

– Xe cậu đâu ?

Nghe tiếng A nhét Mẹ hỏi, Pôn Húc Con mới chợt nhớ ra rằng nó đã đi taxi đến đây, nó liền chống chế :

– Xe mới hư rồi. Ông bố tôi còn mang đi sửa.

– Hư ký gì ? Cách xăng cách mới toanh mà để hư thế cơ à ?

Pôn Húc Con nhún vai :

– Xế bốn bánh mà bỗng dưng nó dở chứng thì có trời mới hiểu được.

Ngừng lại một chút rồi Pôn Húc Con liếc nhìn A nhét Mẹ thật nhanh, nó nói nhỏ :

– Hay là tại bà đó ?

A nhét Mẹ tròn tròn mắt lên :

– Sao lại tại tôi ? Vớ vẩn.

– Tại bà ... xui !

Mãi đến bi giờ A nhét Mẹ mới hiểu ra câu nói có tính cách hơi đều của ông lỏi Pôn Húc Con. Tức thì người đàn bà đẹp và hơi tốc đó cầu cho thẳng lỏi một phát đau điếng khiến nó méo xệch mặt đi la ối ối :

– Tôi cóc chơi cầu đầu nhá.

Coi bộ thẳng bé dễ thương này có vẻ sắp khóc đến nơi. A nhét Mẹ liền phải kéo tuột nó lên xe hơi đỡ dành :

– Thôi, xin lỗi, tánh moa kỳ lắm. Lôi thôi là moa chỉ thích cầu cho nát người ra thôi. Vả lại thịt

toa thơm lắm, không cầu thì để làm gì !

– Thế bộ tôi sinh ra cho bà cầu à ! Tôi đếch chơi nữa, tôi đi về.

– Thôi mà, người ta đã xin lỗi rồi. Khó tính thế ! Tí nữa người ta đền.

– Đền ký gì ?

– Một phong kẹo xơ-vinh-gum. Chịu chưa ?

Pân Húc Con toét miệng ra cười :

– Chịu.

– Bì giờ mình đi đâu ?

– Đi nhót.

A nhét Mẹ kêu ầm lên :

– Ồi ! Toa mí moa đi nhót mí nhau à ? Khó không ! Cậu định biểu diễn cái trò «bê bú bò» hay sao đây ?

– «Bê bú bò» là cái thống chế gì ? Nhảy bộp à ?

A nhét Mẹ cười khăng khặc :

– “Bê bú bò» là con bê con bú sữa con bò lớn. Hiểu chưa ?

Pón Húc Con chớp chớp mắt năm bảy cái liền rồi mới chịu hiểu. Nó đau tím ruột tím gan, không ngờ A nhét Mẹ lại có thể diễn tả một hình ảnh “bực” đến như vậy. Nó là con bê con, A nhét Mẹ là con bò cái lớn. Ôi trời đất này còn gì thảm hơn cái hình ảnh mẫu tử ấy.

Nó ngồi thờ người ra nệm xe lắp bắp :

– Bà này đều thiệt !

- Ký gì ?

– Bà đều ! Bê bú bò ! Bà dã man, bà tàn nhẫn, bà đâm trên trái tim tôi, bà nhẩy tuýt lên xác tôi. Bi giờ cấm nhẩy tuýt rồi, bộ bà không biết nhẩy ở đâu bà nhè xác tôi bà nhẩy tuýt phải không ?

A nhét Mẹ cười giãỵ đành ặch.

– Thằng nhỏ này tả văn hay há. Nghe được lắm, cảm động lắm. Còn câu gì hay hơn nữa nói nốt nghe coi.

Pân Húc Con trả lời phây phây :

– Còn một câu.

– Câu gì ?

– Bò bú bê ! Nghĩa là ngược lại mí bê bú bò.

A nhét Mẹ ngậy mặt ra, nhất định bà không chịu hiểu, hay là có hiểu nhưng mà không chịu phát biểu cảm tưởng gì cả. Bà rờ máy lái xe đi. Mãi tới đầu ngã tư đèn xanh đèn đỏ bà mới rú lên :

– Ối ối ! Thằng này gấu thật các cụ ạ. Ai sinh ra mày mà mày đều thế ? Ăn mí nói như thế hả ? Trời không đánh thánh không vạ gậy rã, vật gậy lười mày đi.

– Tôi nói gì đâu nào !

– Cậu mí chính là đồ đều.

– Ờ hay ! Tôi nói ngay bà vắn ra cong, ở đời này, thế mới biết những kẻ nói người khác đều chính là mình đều trước.

A nhét Mẹ vỗ đùi thẳng lỏi đánh đết một cái :

– Thôi huề đi. Nói mãi đâm ra cả hai đứa cùng đều chả ra cái thông chế mẹ gì cả.

Pôn Húc Con ngồi xích lại chút nữa :

– Thế bằng lòng đi nhót nhé ?

– Ừ, nhót thì nhót, sợ gì con vợ thẳng tây. Đi đâu ?

– Mô va đô.

– Sao không đến «mu linh» ?

– Đến làm tây đực già à ?

– Ừ thì đến Mô va đô.

Pôn Húc Con toét miệng ra cười, nó vỗ nhẹ nhẹ lên vai áo đen của người đẹp :

– Toa ngoan lắm.

A nhét Mẹ trợn mắt !

– Giá câu ấy để moa khen toa thì đúng phép xã giao hơn. Dù sao toa cũng là con nít và đã là con nít thì không bao giờ nên chơi trèo cả. Như vậy là toa có máu xấc, máu hỗn, máu gấu trong huyết quản rồi đó.

– Bà này chê tôi con nít hoài. Bà nói một câu nữa tôi tông cửa xe

nhảy xuống đường nằm quay cu lơ ra cho bà coi.

A nhét Mẹ bỗng nhiên bị thằng bé con hăm dọa. chơi trịch thượng thì lấy làm uất lắm, bà nhào người sang đẩy cửa xe :

– Đây ! Nhào ra thử coi.

Pôn Húc Con nổi máu anh hùng Tàu lên, nó phăng phăng ngồi xích ra đẩy rộng cánh cửa và lấy đà để chuẩn bị đâm đầu xuống đường. A nhét Mẹ hơi run, nhưng đối với nàng, khi mau đồng bóng đã lên cơn thì nàng cóc cần, nàng vươn nhìn thẳng qua tấm kính xe và sửa soạn để nghe một tiếng huých.

Nhưng... như quý vị độc giả thân mến đã biết, đời nào tác giả

lại để cho Pôn Húc Con lăn quay ra chết nửa đời nửa đoạn như thế ! Trừ phi... quản lý của bốn bảo không chịu chi tiền thì lập tức Pôn Húc Con, Pôn Húc Bố, A nhét Mẹ, A nhét Con cộng luôn cả chính trị gia Bầy Bù Loong, Hùng Sui sẽ lật nhào lên một chuyến máy bay đâm sầm vào núi mà chết một cách rất hồn nhiên và sau đó sẽ có chữ HẾT CHUYỆN to tổ bố bên dưới. Song may qua bốn bảo quản lý lại chi rất kỹ, ngoài ra còn hứa hẹn tăng lương «xăng buộc xăng»²², nên Pôn Húc Con chưa chết được, dù có lấy đá ghè vào đầu Pôn Húc nó cũng không có quyền chết.

²² «xăng buộc xăng» phiên âm từ tiếng Pháp «cent pour cent», mang ý nghĩa là 100%, chắc chắn, hoàn toàn hoặc tuyệt đối

Nó phải sống để mỗi ngày quý vị nhìn thấy cái bóng dáng điển trai, khoẻ mạnh, ngô nghê của nó một lần và tác giả mỗi tháng nhìn ông quản lý của bốn báo mặt khó đăm đăm hai lần cho đỡ nhớ.

Vì những lý do thực tế — chữi cha thẳng nào đạo đức giả — như trên, Pôn Húc Con cóc nhảy xuống đường nữa. Nó đóng cửa xe cái ầm khiến A nhét Mẹ giật nảy mình quay sang. Khi nhìn thấy thẳng lỏi còn nhăn nhở ngồi ỳ thân cụ ra đó, A nhét Mẹ liền thở hắt ra, giọng còn run run mà hỏi :

– Không dám nhảy à ?

Pôn Húc Con thấy giọng A nhét Mẹ run run liền cười hề hề :

– Bà sợ hả ?

A nhét Mẹ bữu dài môi ra :

– Sợ gì ! Còn lâu !

– Chính vì bà không sợ nên tội nhẩy làm gì ! Chừng nào bà sợ lúc đó tôi nhẩy mới sướng chứ. Ít ra cái chết của tôi cũng phải làm cho một người đàn bà đẹp rụng tim, cái chết đó mới có nghĩa lý.

– Ừ, vậy thì tôi sợ đấy, tôi run đấy. Nhào ra đi.

Pôn Húc Con cười phá lên :

– Nhào ra làm gì ! Tôi nhào ra chỉ có mục đích làm cho bà sợ, bà run bần bật lên. Bi giờ bà sợ rồi, bà run quá là một sự bần bật rồi

thì cần gì phải nhào ra. Vô ích ! Hì hì ! Tôi ky làm những việc vô ích.

Trước cái lý sự cùn, lý sự đường vòng thúng, lý sự ba gai, lý sự của những nhà chính trị «tốc kê cô lô ni an» kiểu chính trị gia Bảy Bù Loong, A nhét Mẹ đành thua, đành phải tủm tủm cười vậy chứ biết làm sao bi giờ. Tuy nhiên, ngoài mặt thì người đàn bà đẹp đó cười mà trong lòng thì nàng chửi thầm : «Sư anh lỏi này khôn thành tinh». Trường hợp này gần giống như trường hợp của những người đẹp làm nghề chiêu khách (tỷ dụ như các em sọc dưa, các bà chủ lang bang vớ vẩn, các em ca-ve thơm phức) cười mí khứa như đem cảm tình dâng lên thiếu cả chỗ đựng ấy thế mà trong bụng thì chửi thầm như hát hay :

«Bố anh, anh vô duyên bỏ mẹ, ừ anh gỡ. Mẹ, anh lợi dụng à ! Tôi cho anh vào mê hồn trận, tôi quạt cho anh như tử, anh chết cha anh mí tôi. Tuy nhiên anh không nên chết vội, chừng nào anh đói rách dài người ta rồi anh hãy chết.» Ôi ! Những người đàn bà đẹp trên cái cõi đời này ngoắt ngoéo như đường bàn cờ, hóc hiểm như đường vào mật khu Đỗ Xá, nhăng nhít như cái lưới nhện, nhăn nheo như cái «ác cộc dê ông»²³.

Tuy thế, có một điểm cần xác định là những người đàn bà đẹp đó, kể từ một em sọc dừa đến một mệnh phụ tư cách như nàng A nhét

23 «ác cộc dê ông» (phiên âm từ tiếng Anh accordion), dùng để chỉ loại đàn phong cầm (đàn xếp ôm trước ngực, kéo ra kéo vào để tạo âm thanh).

Mẹ khi đã ngã thì ngã kỳ lắm, ngã lăn kênh ra, dù với một thẳng lỏi ngớ ngẩn như Pôn Húc Con.

Đó là cái luật bù trừ chí công vô tư trong cái xã hội loài người này do tạo hoá sinh ra. A nhét Mẹ thân mền cũng không thoát khỏi cái luật ấy. Nàng có thể chửi thăm một triệu lẻ một thẳng đàn ông khác với tính cách thật thà — nghĩa là chửi thăm thật sự nhưng đối với Pôn Húc Con thì đây lại là một sự chửi yêu, chửi mà thương, thương mà chửi vậy.

Cho nên khi chiếc xe bốn bánh chạy đến tiệm nhẩy Môvado thì A nhét Mẹ cũng tươi cười nắm tay Pôn Húc Con vào tiệm nhót.

Trong khi hai người đang lần mò trong bóng tối của một bồn sì lô tắt đèn thì bỗng có tiếng gọi ới ới từ một góc tối vang lên :

– Ê ê ! Pôn Húc ! Pôn Húc ! Đô đây mầy !

Pôn Húc Con và A nhét Mẹ cùng dương tròn mắt lên nhìn, mất năm phút sau Pôn Húc mới nhận ra kẻ gọi mình là Hùng Sùi – Hùng Sùi tức là vị anh hàng đã gặp gỡ Pôn Húc Bố và A nhét Con ngay từ lúc mở đầu thiên phóng sự này trên đường Bộ Na. Sở dĩ Hùng Sùi quen A nhét Con là vì nó cùng đi du hí mí Pôn Húc Con, cùng một «băng» mí Pôn Húc Con và cùng gặp gỡ A nhét Con một lượt trong Mu Linh.

Vừa nhìn thấy mặt Hàng Sùi là Pôn Húc Con đã chột dạ rồi, bởi Hùng Sùi cốt sì to hơn nó, đầu ký hơn nó và... nham nhở cũng hơn nó một bậc. Bởi những lý do chính đáng đó, Pôn Húc Con đã muốn đi một đường rút lui, nhưng không kịp nữa rồi. Hùng Sùi đã lừng lững tiến ra, vỗ vai Pôn Húc Con bành bạch mà nói bô bô :

– Hết cha nó bàn rồi, vào đây ngồi chung mí tao.

Sau đó Hàng Sùi nghiêng mình chào A nhét Mẹ rất lễ phép, lễ phép hơn cả tây con. A nhét Mẹ chỉ cần quan sát Hùng Sùi một lượt rất nhanh nàng đã đủ có cảm tình rồi. Cho nên khi Pôn Húc còn lừng

khùng chưa quyết định, A nhét Mẹ
đã gật bừa tăng tí :

– Ngồi thì ngồi. Làm sao được
bây giờ !

HẾT TẬP 1

